

Reg. No. B. 431

શ્રીમદ્વિજયાનન્દસૂરિ સદ્ગુરુભ્યો નમઃ

શ્રી

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

॥ સંગ્ધરાવૃત્તમ્ ॥

જૈના રક્ષન્તુ ધર્મં વિમલમતિયુતાસ્ત્યકરાગાદિદોષાં

જૈનાન્ ધર્મશ્ચ પાતુ પ્રશિથિલપ્રબલક્રોધશત્રૂનુદારાન્ ।

જૈનૈરુત્સાદ્દશીલૈઃ । પ્રય નિજવિષયૈરસ્તુ ભદ્રં સ્વભૂમેર્

'આત્માનન્દ' પ્રકાશો વિતરતુ ચ સુખં શ્રી જિનાજ્ઞાપરેભ્યઃ ॥ ૧ ॥

પુ૦ ૨૪ સું } વીર સં. ૨૪૫૩. પોષ આત્મ સં. ૩૧ { અંક ૬ ટો.

પ્રકાશક—શ્રી જૈન આત્માનન્દ સમા—ભાવનગર.

વિષયાનુક્રમણિકા.

વિષય	પૃષ્ઠ	વિષય	પૃષ્ઠ
૧ ઉત્પત્તિ અર્થે ...	૧૫૭	૮ વિશ્વરમના પ્રબંધ...	૧૭૫
૨ જૈન સંપ્રાપ્ત. ...	૧૫૮	૯ કાર્યસિદ્ધિ માટે : સદ્વિચારોની	
૩ મનુષ્ય જીવનની સાર્થકતા. ...	૧૬૧	આવશ્યકતા ...	૧૭૮
૪ પરિશ્રમ અને કાર્ય... ...	૧૬૬	૯ પ્રકીર્ણ અને વર્તમાન સમાચાર.	૧૭૯
૫ મંત્રી મુદ્રા. ...	૧૭૧	૧૦ સ્વીકાર અને સમાલોચના. ...	૧૮૧

વાર્ષિક મૂલ્ય રૂ. ૧) ટપાલ અર્થે ૪ આના.

ભાવનગર—આનંદ પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં સાહ ચુલાખચંદ સલ્લુભાઈએ છાપ્યું.

ઐતિહાસીક સાહિત્યના રસજોને ખાસ તક. જૈન ઐતિહાસીક ગૂર્જર કાવ્યસંચય.

શ્રીમાન્ પ્રવર્તકજી મહારાજ શ્રી કાન્તિવિજયજી જૈન ઐતિહાસીક ગ્રંથમાળાનું પુષ્પ સાતમું પુસ્તક, કે જેમાં જુદા જુદા એકત્રીશ મહાપુરુષો સંબંધી તેત્રીશ કાવ્યોનો સંચય છે, જેના સંગ્રહક અને સંપાદક શ્રીમાન્ જિનવિજયજી આચાર્ય ગુજરાત પૂરાતત્ત્વ મંદિર છે. કાવ્યોના રચનાકાળ ચોદમા સૈકાથી પ્રારંભી વીસમા સૈકાના પ્રથમ ચરણ સુધી છે. આ સંગ્રહથી આ છ સૈકાના અંતર્ગત સૈકાઓનું ગુજરાતી ભાષાનું સ્વરૂપ, ધાર્મિક, સમાજ અને રાજકીય વ્યવસ્થા, રીતરીવાજો, આચારવિચાર અને તે સમયના લોકોની ગતિનું લક્ષ્યબિંદુ એ દરેકને લગતી માહિતીઓ મળી શકે છે. કાવ્યો તે તે વ્યક્તિ મહાશયોના રંગથી રંગાયેલ હોઈ તેમાંથી અદ્ભૂત કલ્પના, ચમત્કારક બનાવો અને વધવિધ રસોના આસ્વાદો મળે છે. આ કાવ્યોનો છેવટે રાસસારવિભાગ ગણમાં નોટ આપી આ ઇતિહાસિક ગ્રંથને વધારે સરલ બનાવ્યો છે. કાવ્ય સંચયના મૂળ કાવ્ય-રાસોનું સંશોધન અને કેટલોક રાસસાર પ્રથમ સંપાદક શ્રીમાને કરેલ છે તેમ છેવટનો મહત્વપૂર્ણ અવશિષ્ટ ભાગ તૈયાર કરવા તથા સંશોધનાદિમાં કરવામાં સાહિત્ય પ્રેમી બંધુ લાલચંદ બગવાનદાસ પંડિતજી કે જેઓ શ્રી ગાયકવાડ સરકારના સંસ્કૃત વિભાગ સેન્ટ્રલ લાયબ્રેરીના એક મેનેજર છે તેમણે કરેલ છે. કેટલોક રાસ રા. રા. વકીલ મોહનલાલ દલીયંદ દેશાઈ બી. એ. એલ. એલ. બી. તથા વકીલ કેશવલાલભાઈ પ્રેમચંદ મોદી બી. એ. એલ. એલ. બી. તથા ઉપોદ્યાત પરિશિષ્ટ વગેરે ભાષા છોટાલાલ મગનલાલ શાહે કે જે ત્રણે બંધુઓ જૈન સાહિત્યના ઉપાસકો અને સંશોધકો છે તેમણે પણ તૈયાર કરેલ છે. વિદ્વાનોની સર્વોત્તમ સાહિત્ય પ્રસાદી આમાં છે. વિશેષ લખવા કરતાં વાંચવા બહામણુ કરીએ છીએ.

કિંમત ર-૧૨-૦ પોસ્ટેજ જુદું.

મળવાનું સ્થળ

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા
ભાવનગર.

“ આત્મવિશુદ્ધિ ગ્રંથ. ”

જેમાં શુદ્ધ આત્માનું સ્વરૂપ, શુદ્ધ આત્માનું આરાધન, આત્મપ્રાપ્તિનાં સાધનો, વિકલ્પોથી થતું દુઃખ, જીવનો પશ્ચાતાપ વગેરે અનેક વિષયોથી ભરપૂર સાદી સરલ ગુજરાતી ભાષામાં કોષ્ટ પણ મનુષ્ય સમજી શકે તેવી રીતે આચાર્ય મહારાજ શ્રી વિજયકેશરસૂરિજીએ લખેલો આ ગ્રંથ છે. જેના પઠનપાઠનથી વાચકને આત્માનંદ થતાં, કર્મોને નાશ કરવાની પ્રમણ ધ્રુવ થતાં મોક્ષને નજીક લાવી મુકે છે. આત્મસ્વરૂપના ધ્રુવ મનુષ્યને આ ગ્રંથ મનનપૂર્વક વાંચતાં પોતાનો જન્મ સફળ થયો માની તેટલો વખત તો ચોક્કસ શાંતરસ-વૈરાગ્યરસમાં મગ્ન થાય છે. શેઠ ઝવેરભાઈ ભાઈચંદ સીરીઝના ત્રીજા પુષ્પ તરીકે પ્રગટ થયેલ છે. કિંમત ૦-૮-૦ પોસ્ટેજ જુદું.

નીચેના ગ્રંથ છપાય છે.

વસુદેવ હિંદી મૂળ—નિર્ણયસાગર પ્રેસમાં, ઉંચા ઇંગ્લીશ લેઝર પેપર ઉપર શાસ્ત્રી સુંદર ટાઇપમાં છપાય છે. તે સંબંધી વિશેષ માહિતી હવે પછી આપીશું.

આ સભા તરફથી બહાર પડેલ ઉત્તમોત્તમ ગુજરાતી પુસ્તકો.

૧ શ્રી જૈન તત્વાદર્શ (શાસ્ત્રી)	૫-૦-૦૦	૨૬ અધ્યાત્મમત પરીક્ષા	૦-૪-૦૦
૨ નવનત્વનો સુંદર બોધ	૦-૧૦-૦૦	૨૭ ગુરુગુણ છત્રીશી	૦-૮-૦૦
૩ જીવવિચાર વૃત્તિ	૦-૬-૦૦	૨૮ શ્રી શત્રુંજય તીર્થ સ્તવનાવલી	૦-૫-૦૦
૪ જૈન ધર્મ વિષયિક પ્રશ્નોત્તર	૦-૮-૦૦	૨૯ જ્ઞાનામૃત કાવ્યકુંજ (જ્ઞાનસાર અષ્ટક ગદ્ય, પદ્ય, અનુવાદ સહિત)	૦-૧૨-૦૦
૫ જૈનતત્વસાર મૂળ તથા ભાષાંતર	૦-૬-૦૦	૩૦ શ્રી ઉપદેશ સંપત્તિકા	૧-૦-૦૦
૬ દંડક વિચાર વૃત્તિ મૂળ. અવચૂરિ	૦-૮-૦૦	૩૧ સંબોધ સિત્તરી	૧-૦-૦૦
૭ નયમાર્ગદર્શક	૦-૧૨-૦૦	૩૨ ગુણમાલા (પંચપરમેષ્ઠિના ૧૦૮ ગુણનું વર્ણન અનેક કથાઓ સહિત)	૧-૮-૦૦
૮ હંસવિનોદ (શાસ્ત્રી)	૦-૧૨-૦૦	૩૩ સુમુખનૃપાદિ કથા.	૧-૦-૦૦
૯ કુમાર વિહાર શતક, મૂળ અવચૂરિ અને ભાષાંતર સાથે (શાસ્ત્રી)	૧-૮-૦૦	૩૪ આદર્શ સ્ત્રી રત્નો	૧-૬-૦૦
૧૦ પ્રકરણ સંગ્રહ	૦-૪-૦૦	૩૫ શ્રી નેમનાથ ચરિત્ર.	૨-૦-૦૦
૧૧ નવ્વાણું પ્રકારો પૂજા અર્થ સહિત	૦-૮-૦૦	૩૬ શ્રી સુપાર્શ્વનાથ ચરિત્ર ભા. ૧ લો.	૨-૦-૦૦
૧૨ આત્મવલ્લભ સ્તવનાવલી	૦-૬-૦૦	૩૭ શ્રી સુપાર્શ્વનાથ ચરિત્ર ભા. ૨	૨-૮-૦૦
૧૩ મોક્ષપદ સોપાન	૦-૧૨-૦૦	૩૮ શ્રી દ્વાન પ્રદીપ	૩-૦-૦૦
૧૪ પ્રશ્નોત્તર પુષ્પમાલા (શાસ્ત્રી)	૦-૧૪-૦૦	૩૯ શ્રી નવપદજી પૂજા અર્થ કૂટનોટ સહિત	૧-૪-૦૦
૧૫ શ્રાવક કલ્પતરુ	૦-૬-૦૦	૪૦ શ્રી કાવ્ય સુધાકર	૨-૮-૦૦
૧૬ આત્મપ્રબોધ ગ્રંથ (શાસ્ત્રી)	૨-૮-૦૦	૪૧ શ્રી ધર્મરત્ન પ્રકરણ	૧-૦-૦૦
૧૭ આત્મવલ્લભ પૂજા સંગ્રહ	૧-૮-૦૦	૪૨ શ્રી આચારોપદેશ (રેશમી પાકું કપડાનું બાઈડીંગ)	૦-૮-૦૦
૧૮ જંજીરવામી ચરિત્ર	૦-૮-૦૦	૪૩ કુમારપાળ પ્રતિબોધ.	છપાય છે.
૧૯ જૈન ગ્રંથ ગાઇડ (ગુજરાતી)	૧-૦-૦૦	૪૪ ધર્મગિન્દુ (આવૃત્તી બીજી)	”
૨૦ તપોરત્ન મહોદધિ ભાગ ૧-૨ તમામ તપ વિધિ સાથે	૧-૦-૦૦	૪૫ શ્રી પંચપ્રતિક્રમણ અર્થ સહિત	૧-૧૨-૦૦
૨૧ સમ્યક્ત્વ સ્તવ	૦-૪-૦૦	૪૬ શ્રી પ્રભાવક ચરિત્ર	છપાય છે.
૨૨ ચંપકમાળા ચરિત્ર	૦-૮-૦૦	૪૭ શ્રી વિમલનાથ ચરિત્ર	”
૨૩ શ્રી સમ્યક્ત્વ કૌમુદી	૧-૦-૦૦		
૨૪ પ્રકરણ પુષ્પમાલા બીજી	૦-૮-૦૦		
૨૫ અનુયોગદ્વાર સૂત્ર	૦-૮-૦૦		

પરચુરણ પુસ્તકો.

તત્વનિર્ણયપ્રાસાદ	૧૦-૦-૦૦	સન્ન્યાસમાળા ભાગ ૧ લો	૨-૮-૦૦
પ્રમેયરત્નકોષ	૦-૮-૦૦	” ભાગ ૨ જો	૨-૦-૦૦
જૈનભાનુ	૦-૮-૦૦	” ભાગ ૩ જો	૨-૦-૦૦
વિશેષનિર્ણય	૦-૮-૦૦	” ભાગ ૪ થો	૨-૦-૦૦
વિમલવિનોદ	૦-૧૦-૦૦	સમ્યક્ત્વદર્શન પૂજા	૦-૧-૦૦
સન્ન્યાસસન્નિધિ	૪-૦-૦૦	ચૌદરાજલોક પૂજા	૦-૧-૦૦
અભયકુમારચરિત્ર ભાગ ૧ લો	૨-૪-૦૦	નવપદજી મંડલ	૦-૪-૦૦
” ભાગ ૨ જો	૩-૦-૦૦	નવપદજી મંત્ર	૦-૨-૦૦

ઉપરનાં પુસ્તકો સિવાય શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભા, શા. મેઘજી હીરજી જીવસેલર, શ્રાવક ભીમસી માણેક, સહોત અમૃતલાલ અમરચંદ વિગેરેનાં પુસ્તકો પણ અમારે ત્યાંથી મળી શકશે. નફો જ્ઞાનપ્રાપ્તામાં જાય છે. જેથી મંગાવનારને પણ લાભ છે.

લખો:—શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા-ભાવનગર.

નીચેના ગ્રંથો છપાય છે.

૧. **કુમારપાળ પ્રતિબોધ**—ઇતિહાસ અને ઉપદેશની દૃષ્ટિએ અનેક કથાઓ સહિત—શ્રી હેમચંદ્રાચાર્ય મહારાજે કુમારપાળ રાજાને જે ઉપદેશ દૃષ્ટાંત-કથાઓ સહિત આપી જૈન રાજા બનાવેલ છે, તે અન્યધર્મી વાંચતાં પણ જૈન બની જાય છે તો જૈનધર્મી તે વાંચતાં પરમ જૈન બને તેમાં શું નવાઇ? ૬૦ ફારમ શુમારે ૫૦૦ પાના રોયલ મોટી સાઇઝ=શેઠ નાગરદાસભાઇ પુરૂષોત્તમદાસ રાણપુર નિવાસીની સહાયવડે તેમની સીરીઝ તરીકે—
૨. **શ્રી ધર્મખિન્દુ ગ્રંથ**—શ્રી હરિભદ્રસૂરિ મહારાજ કૃત મૂળ તથા ભાષાંતર સાથે. આપણી શ્રી જૈન કોન્ફરન્સની એજ્યુકેશનબોર્ડ પાઠશાળાઓના અભ્યાસક્રમ તરીકે દાખલ કરેલ છે. દરેક જૈન તેનો અભ્યાસી હોવો જોઈએ.
૩. **શ્રી પેથડકુમાર ચરિત્ર**—અર્વાચીન ઇતિહાસીક ગ્રંથ ઉત્તમ ચરિત્ર મૂળ આ સભાએ છપાવેલ છે આ તેનું ભાષાંતર છે.
૪. **શ્રી વિમલનાથ ચરિત્ર**—વિવિધ ઉપદેશ અને ચમત્કારિક અનેક કથાઓ સહિત (ખાસ વાંચવા લાયક)
૫. **શ્રી પ્રભાવક ચરિત્ર**—અર્વાચીન ખાવીશ મહાન (આચાર્યશ્રી) પુરૂષોત્તમ ચરિત્રો (ઇતિહાસિક ગ્રંથ).
૬. **આત્મવિશુદ્ધિ.**

છપાઇ તૈયાર થયેલ અપૂર્વ ગ્રંથ.

“ ગુરુતત્ત્વ વિનિશ્ચય । ”

પ્રસ્તુત ગ્રંથના કર્તા ન્યાયાચાર્ય મહોપાધ્યાય શ્રીમાન યશોવિજયજી મહારાજ છે. ગુરુતત્ત્વના સ્વરૂપનો સંગ્રહ વાંચકોને એકજ ઠેકાણે મળી શકે એવા ઉદ્દેશથી તેઓશ્રીએ જૈનાગમોનું દોહન કરી પ્રસ્તુત ગ્રંથમાં તેવા સંગ્રહને રોચક અને સરસ છતાં પ્રૌઢભાષ માં વર્ણવેલ છે જેનો ખ્યાલ વિદ્વાન વાંચકોને ગ્રંથના નિરીક્ષણથી આવી શકશે.

સંસ્કૃત ભાષાને નહીં જાણનાર સાધારણ વાંચકો પણ પ્રસ્તુત ગ્રંથ માટેની પોતાના જિજ્ઞાસા પૂર્ણ કરી શકે તે માટે ગ્રંથની આદિમાં સંપાદક ગ્રંથનો તેમજ તેના કર્તાનો પરિચય કરાવી ગ્રંથનો તાત્વિક સાર તથા વિષયાનુક્રમ આદિ ગુજરાતી ભાષામાં આપેલ છે. અને અંતમાં ઉપયોગી પરિશિષ્ટો તથા ઉપાધ્યાયજીના અજ્ઞાત બે અપૂર્વ ગ્રંથોનો ઉમેરો કરવામાં આવ્યો છે.

ખાપી મુનિમહારાજે તેમજ ગૃહસ્થોએ મંગાવવા સાવધાન રહેવું. દરેક લાભ લઈ શકે તે માટે કિંમત અડધી રાખવામાં આવી છે. કિંમત રૂ ૩-૦-૦ ટપાલ ખર્ચ જુદું પડશે અમારે લાંથી મળી શકશે.

શ્રી

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

॥ વંદે વીરમ્ ॥

તત્પુનર્દ્વિવિધં કર્મ કુશલરૂપમકુશલરૂપં ચ । યત્તત્ત
કુશલરૂપં તત્પુણ્યં ધર્મશ્ચોચ્યતે । યત્પુનરકુશલરૂપં તત્પાપમ
ધર્મશ્ચાભિધીયતે । પુણ્યોદયજનિતઃ સુખાનુભવઃ પાપોદય
સંપાદ્યો દુઃખાનુભવઃ । તયોરેવ પુણ્ય પાપયોરનંતભેદભિન્નેન
તારતમ્યેન સંપદ્યતે સ્વન્વેષોઽધમમધ્યમોત્તમાદ્યનન્તભેદવાર્તિતયા
વિચિત્રરૂપઃ સંસારવિસ્તાર इति ॥

ઉપમિતિ ભવપ્રપંચા કથા.

પુસ્તક ૨૪ મું. { વીર સંવત્ ૨૪૫૩. પોષ, આત્મસંવત્ ૩૧. } અંક ૬ દ્વો.

“ ઉન્નતિ અર્થે. ”

(દિવ્ય દેશ અમ ઉન્નવલ કરવા એ લય)

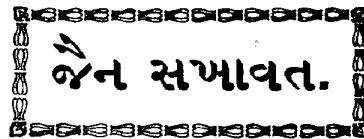
કોમ દેશ ધર્મોન્નતિ અર્થે,
સ્થાપો શાળા ઠામે ઠામ, શિક્ષણ કાજ.... એ ટેક.
વિધવિધ ભાતનું શિક્ષણ આપી,
કરજો જ્ઞાનસુધારસ લહાણ, લેવા લહાવ.... કોમ. ૧
શ્રેષ્ઠ શિરોમાણી દાન સકલમાં,
જાણો અણુમૂલ વિદ્યાદાન, જગવિખ્યાત કોમ. ૨
જ્ઞાન વિણ પશુ સમ, ધૂળધાણી,
અણુ છતાંયે અંધ મનાય, માનવ જાત. કોમ. ૩
અજ્ઞતાનું તિમિર હઠાવા,
દેં કો ઉન્નવલ જ્ઞાન પ્રકાશ, ઓજસ કાજ.... કોમ. ૪

૧૫૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

સર્વજ્ઞ દેશિત પાઠ અમુલો,
 ‘ જ્ઞાન પછી દયા ’ સુવિખ્યાત, એ વીરવાણુ.... કોમ. ૫
 આત્માનંદ પ્રકાશ જગવવા
 ધર્મ ધરો સહુ ગ્રહી સુજ્ઞાન, એ શુભ રાહ... કોમ. ૬

મણીલાલ માણેકચંદ મહુધાવાળા
 શ્રી મહાવીર જૈન વિદ્યાલય.

(ગતાંક ૫૪ ૧૩૬ થી શરૂ).

જ્યારે અગાઉની રીતભાત અને આચાર વિચારમાં ફેરફારો કરવાને કોશીષો કરવામાં આવે છે અને સુધારા વધારા તેમજ મોટાઈમાં આગળ પડવા જે આ-કાંક્ષા ધરાવવામાં આવે છે તે જોતાં સખાવતી કામોતું ધોરણુ તો અગાઉની સ્થિતિ પ્રમાણે જેવી રીતે થતું હતું તેવું ને તેવું કાયમ રહેલ છે; આ માટે ઘણા કાર્યવાહકો અને અગ્રેસરો તરફથી પોકાર કરવામાં આવે છે છતાં કોમની દૃષ્ટિ તે તરફ ખેંચાતી નથી એ દુઃખદાયક બીના છે. લા. ફ્રાન્કેન નામનો એક વિદ્વાન કહે છે કે “ વગર વિચારે અને અછલે દોડવું તે નિરર્થક છે; પણ વખતસર નીકળવું એજ સઘળી રીતે અનુકુળ છે ” દયા ઉપજવે તેવી કંગાલીઅતની વાતો, કોમની ગરીબાઇના પડઘાઓ અને નોકરી ચાકરી વિનાની બેકારીનો પ્રશ્ન; તેમજ આબરૂપણું તો જનસમૂહમાં સાધારણ જેવું થઈ પડ્યું છે અને કોમની આબાદીના ચિન્હો નાબુદ થતાં જાય છે છતાં શ્રીમંતો પોતાનું જ સંભાળીને બેસી રહેવામાં આનંદ માને છે તે અફસોસ કારક છે. સારી જેવી મોટી રકમોની સખાવતો કાયમ નહીં શકે તેવી જાતના ખાતાંઓ તરફ અત્યાર અગાઉ થઈ હોત તો જૈનોની આવી સ્થિતિ નહોત. આજે તો અનેક ખાતાઓ ચાલે છે તેમાં છુટી છવાઈ સખાવતની રકમો ઘસડાઈ જાય છે અને નવું કાર્ય કાંઈ થતું નથી. કોમને નવા કાર્યથી રાહત મળતી નથી. જો એકાદ કાર્ય આગળ વધે છે તો બીજા બે કામો માટે જૂમ પડે છે ને કોમની મદદ માટે પોકારો થાય છે. તેથી ચાલુ ખાતાઓ રીખાય છે અને દિનપ્રતિદિન આશાજનકને બદલે ભવિષ્ય ચિંતાજનક બનતું જાય છે. આપણી કોમમાં સંપ જેવું પણ દેખાતું નથી; એક બીજા તરફ દ્રેષ, અદેખાઈ તથા પોતાની મોટાઈ બતાવવાની ખાસીઅતને લીધે ઐક્યતાથી તેમજ એકત્ર કાર્ય કેમ થઈ શકે ? જો કે જાહેર કાર્ય કરનારાઓની નેમ એકજ હોય છે, છતાં હળીમળીને કાર્ય કરવાની બેદરકારીને લીધે કાંઈપણ સંગીન કાર્ય થઈ શકતું નથી.

જૈન સખાવત.

૧૫૯

એક જન સમૂહના હિતને માટે મંડલ હોય અને તેના કાર્યવાહકો વર્ષો સુધી કોમનાં હિતના પ્રશ્નનો ઉકેલ કરવા મથન કરતા હોય અને પચીસ વર્ષ સુધી હયાતી ભોગવ્યા પછી જેની સીલ્લર જ્યુબિલિ ઉજવવા જેવો પ્રસંગ ઉત્પન્ન થાય તેવે પ્રસંગે કોઈપણ જાતના જનસમૂહના હિતના પ્રચાર કાર્ય માટે ઉભા થતાં કુંડની વ્યવસ્થા કરવાને સારૂ હજારો માણસોની હાજરી વચ્ચે તદ્દન જુદીજ રીતે જાહેર જૈન પ્રજા ખાસ નવી કમીટી ઉભી કરે તે શું સૂચવે છે ? આવી સ્થિતિ ચાલુ રહે તો મને ધાસ્તી લાગે છે કે કોમને નામે કોઈપણ જાતના આવા મંડળને જનસમૂહ ખુદ્દી રીતે કહેશે કે “ મિત્રો અને વખાણનારાઓના મંડલ ” તરીકે ગમે તેમ કાર્ય કરો, પરંતુ કોમને નામે કાર્ય થવાની પણ મુશ્કેલી ઉભી થશે.

ઉપર પ્રમાણે સંજોગો તરફ દ્રષ્ટિ કરતાં, જાહેર સેવા બજાવનારા કોમને નામે બહાર પડતા કેળવાયેલ વર્ગે તેમજ તેમની પાછળ દોરાતા શ્રીમંત વર્ગે બહુજ સાવચેતીથી પ્રજાહિતના કાર્યમાં ઉલટ ખતાવવા બહાર આવવું જોઈએ. અત્રે આ બાબત તરફ જૈન કોમનું ધ્યાન ખેંચતા મને સ્વયંસેવક મંડળના પ્રમુખ સાહેબના શબ્દો યાદ આવે છે. તેઓ જણાવે છે કે “ સ્વયંસેવકનો ખરો અર્થ આપણે સમજ્યા નથી, સ્વયંસેવક નિર્વ્યસની, સાદો, મિતાહારી, શાંત અને પોતાના કાર્યમાં નિસ્વાર્થપણે નિમગ્ન રહેનાર તવંગર યા ગરીબ તરફ સમભાવે વર્તનાર હોવો જોઈએ. તેનામાં મોટાઈની દુર્ગંધ-શબ્દો માટે વાહવિવાહ અને માનની આંતરિક ઇચ્છાઓ ન ઘટે. અત્યારે આપણામાં આદર્શ સંસ્થા નથી, આનું કારણ મુખ્ય એજ છે કે આત્મભોગ આપનાર કાર્ય કરતાં પોતાના હૃદયભાવથી કાર્ય કરતા નથી; પરંતુ કાંઈક સ્વાર્થ વૃત્તિનો અંશ અને ડોળ નજરે પડે છે; આ ઉપરાંત કાંઈક મોટાઈ, માન અને અભિમાનની લાગણીઓ જોવામાં આવે છે; વળી સામાન્ય માન્યતા છે કે ઘણે ભાગે પોતાના ધંધાને ખીલવવા આવી રીતે સેવા નિમિત્તે બહાર પડી પોતાનો સ્વાર્થ સાધી, સંસ્થાનાં કાર્યો અધુરાં રાખી પોતાના સ્વાર્થમાં લોલુપ થઈ જાય છે. દિનપ્રતિદિન દંભ, ડોળ તથા તર્કટ વધતા જાય છે; આવા સમયમાં નિસ્વાર્થ સેવા આપનાર ખરા સ્વયંસેવકો મેળવવા બહુજ મુશ્કેલ છે. હું અને તમે પણ દોષોથી ભરેલા છીએ. માટે બંધુઓ, ઉપર જણાવી ગયા તેનું નામ સેવા નહિ પણ નર્ચો દંભ જ છે અને જો આવી દાંભિક પ્રથા ચાલુ રહેશે તો ઉપરથી ઘણુંજ સુંદર દેખાતું કાર્ય અંદરથી ક્ષય રૂપી દંભનો ક્રીડો ક્રાંતરીને ક્ષીણ કરતો જશે. કોમની અંદર સેવા બજાવનાર આગેવાનો કેવા હોવા જોઈએ તેને માટે એક વિદ્વાન લખે છે કે—“ Leaders of the learned must be themselves learned, leaders of the wise themselves wise but leaders of the blind must not be themselves blind. ” એટલે કે “વિદ્વાનોના આગેવાન તરીકે વિદ્વાનો હોવા જોઈએ તેમજ સમજી માણસોના આગેવાનો

૧૬૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

પણ બુદ્ધિશાળી હોવા જોઈએ, પરંતુ અંધ શ્રદ્ધાથી વર્તનાર જનસમૂહના આગેવાનો અંધ ન હોવા જોઈએ. ” આવી રીતે જાહેર પ્રજાની સખાવત ઉપર આધાર રાખી જે જે જાતની પ્રવૃત્તિ કરવા સારૂ જે જે વ્યક્તિઓ પુરતો આત્મભોગ આપ્યા સિવાય તેમજ પોતાની જવાબદારીનું લક્ષ્યબિંદુ કયા સ્થાને રાખવું જોઈએ તેનો ખ્યાલ રાખતા નથી તેઓ જનસમૂહનો જોઈતો વિશ્વાસ લાંબે વખતે પણ શુભાખ્યા સિવાય રહેતા નથી; એક વિદ્વાને વ્યાજબીજ કહ્યું છે કે—“ થોડા માણસો થોડા વખત સુધી ઠગાય છે, થોડા માણસો બધા વખત સુધી ઠગાય છે, બધા માણસો થોડા વખત સુધી ઠગાય છે; પરંતુ બધા માણસો બધા વખત સુધી ઠગાતા નથી ” એટલે કે લાંબે વખતે પણ જનસમાજમાં પારમાર્થિક વૃત્તિથી કરવામાં આવતી સેવાઓ છુપી રહી શકતી નથી. જેવી રીતે હાથના કંકણ જોવા સારૂ જેમ આરસીની જરૂર હોય નહિ તેવીજ રીતે સેવા ધર્મનાં કાર્ય કરનારાઓ માટે પોતાના કાર્યના સર્ટીફિકેટો રજુ કરવાની પણ જરૂર રહેતી નથી; પંચ જોલે તે પરમેશ્વર તે ન્યાયે પણ કાર્યની કીમત સમજનારા હોયા વિના રહેતા નથી. તેટલાજ સારૂ સેવા ધર્મ બજાવનારે પોતાના ચારિત્ર સફવર્તન અને જાહેર સેવા બજાવવાની પોતાની આવડત પ્રજા સન્મુખ રજુ કરવાથી; જાહેર પ્રજા કુદરતી રીતે અંતઃકરણથી પોતાનું સર્વસ્વ અર્પણ કરવા તૈયાર થશે. દિલગીરીની વાત એ છે કે અત્યારે જૈનસમાજમાં આવી વ્યક્તિઓ ભાગ્યેજ જોવામાં આવે છે કે જેના તરફ દૃષ્ટિ ફેરવવાથી કોમના હિતના પ્રશ્નોનો જલદીથી નિવેડો આવી જાય. અત્યારે કોમના મધ્યમ અને ગરીબ વર્ગની કંઈ સ્થિતિ છે અને તેમના આજીવિકાના સાધનો મેળવવામાં કયે ઠેકાણે મુસીબતો છે તેનો વિચાર કરવા સારૂ એક પણ સંસ્થા નથી; અમુક માણસોજ કોમનું હિત કરવાને લાયક છે અને તેઓથીજ કોમનું ભલું થઈ શકશે, એ વિચારો ઉપર જનસમાજ વિશ્વાસ રાખી બેસી રહે તે જમાનો હવે રહ્યો નથી; પણ અત્યારે તો જનસમાજના ભલા માટે કયા માણસો ઉપયોગી થઈ પડે તેમ છે અને કોમનું હિત સાચવી Practical (વ્યવહારીક) કાર્ય કોણ કરી શકે છે તે ઉપરજ પ્રજાનો મોટો ભાગ લક્ષ આપે છે તે એક શુભ ચિન્હ છે. જ્યારે જૈન સમાજનું લોહી અનેક જાતની સાંસારિક તેમજ ધાર્મિક સ્થાવર અથવા જંગમ તીર્થોની થતી અવદશા ને લીધે તપી ગયું હોય તેવે સમયે તેને શાંત પાડવા સારૂ, જૈન સમાજની સખાવતના નામે ચલાવવામાં આવતાં મંડલ મારફતે જાહેર જૈન પ્રજાના વિચારોનું વાતાવરણ ફેલાવવા સારૂ જે જે ઠેકાણેથી માહિતી મેળવી શકાય તેવી જાતના પ્રયત્નો ખાસ કરવા જોઈએ. અને જનસમાજના મોટા ભાગને રૂચિર વાણી જાહેર વર્તમાન પત્ર મારફતે પીરસવામાં આવે તોજ કોમનું ધ્યેય સમજી શકાય તેમ છે; મુંબઈ જેવા શહેરમાં પરાંલીયું થતાં પારસી કોમના અરધો ડઝન જેટલા કોમી વર્તમાન પત્રો

જૈન સંખ્યાવત.

૧૬૧

આખી કોમ સમક્ષ રળુ થતાં, આખી પારસી કોમની અગવડતાઓ મુશ્કેલીઓ અને કચે ઠેકાણે શેની જરૂર છે તે આખી પારસી કોમ તત્કાલ જાણી શકે છે. અને તેને લગતા ઉપાયો પણ તાત્કાલીક લેવાના અનેક લખાણો વાંચી શકાય છે. ત્યારે અક્સોસની વાત છે કે જૈન કોમ તેમાં જરૂર એ મગરૂરી લઈ શકે તેમ નથી; જાહેર સંખ્યાવતથી ચલાવવામાં આવતા મંડળ મારફતે નીકળતા માસિકમાં પણ જે મધ્યમ વર્ગ અને જનસમાજના અજ્ઞાનમાં અજ્ઞાન મનુષ્ય સમજી શકે તેવી જાતની કોમી માહિતી મળી શકતી ન હોય અને કોઈ ચોક્કસ એક જાતના સાહિત્યના લખાણ ઉપરજ; જૈન સમાજને વિશેષ લક્ષ્ય જેવવા સૂચનાઓ થતી હોય તો લેખકના નમ્ર અંગત વિચાર મુજબ અત્યારે જૈન સમાજનો લગભગ મોટો ભાગ ભાગ્યેજ આવા વિષયમાં રસ લેતો હોય છે; અત્યારે જૈન સમાજને ચાલુ જમાનાને અનુસરતા, કોમની ઉન્નતિ થવા સારૂ; પ્રચલિત કોમની બેકારી, કેળવણી, ધાર્મિક કેળવણી, આર્થિક સ્થિતિ નિરાશ્રિતો તથા વિધવાઓ તેમજ ગૃહસ્થ જીવનમાં તેમજ આ છેવટની શરૂઆતમાં રળુ કરવામાં આવેલ હાજતો સંબંધી જૈનોની શું સ્થિતિ છે આવી આવી જાતના અનેક પ્રશ્નો ઉપર લક્ષ્ય આપવાની જરૂર છે; ખેદની વાત તો એ છે કે જૈન કોમમાં ઐજ્યુએટોની સંખ્યા વધતી જતી હોવા છતાં આવા પ્રકારની જૈન સમાજની સેવા તરફ કેમ લક્ષ્ય આપવામાં આવતું નથી તે સમજી શકાતું નથી. (ચાલુ.)

*મનુષ્ય જીવનની સાર્થકતા.

મનુષ્ય દેહ ધારણ કરવો અને મનુષ્યત્વ શું છે, અને મનુષ્ય દેહ શાને માટે છે તેનું જો તે મનુષ્યને જ્ઞાન ન હોય તો મનુષ્યપણું મળ્યું તોએ શું અને ન મળ્યું તોએ શું ! ઉદર પોષણ સૌ એ કરે છે. પાશેરના પેટ માટે વૈતરું તો સૌએ કરે છે. પશુને પણ પોતાનું પેટ ભરતાં આવડે છે, નાના જનાવરો ઉપર તરાપ મારતા આવડે છે, છતાં એ કેમ તેને સૌ કોઈ સમજણ વિનાનું જીનવર કહે છે ? ફરક માત્ર એટલોજ કે પશુની આત્મ શક્તિ બાહ્ય વાતાવરણને લઈ દબાઈ ગઈ હોય છે ત્યારે મનુષ્ય પોતાના આત્માને ધારે તેમ ફેરવી શકે છે. પશુને પોતાની જાતિને માટે કશીએ લાગણી નથી હોતી તેને તો ફક્ત પોતાનું જ જ્ઞાન હોય છે. જ્યારે મનુષ્ય પોતાને માટે, પોતાની જાતિને માટે અને આખા જગત પ્રત્યે પોતાને શી શી ફરજો અદા કરવાની છે, તે બધુંએ સમજી શકે છે. મનુષ્યની ફરજોની મર્યાદા હજી આટ-

* શ્રી જૈન બાળ મિત્ર મંડળ તરફથી લખાયેલ ઇનામી નિબંધ.

૧૬૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

લેથી પણ બંધાય નહી. જો આટલીજ હદ હોત તો મનુષ્ય અને પશુમાં ઝાઝો ફરક ન હોત. પશુ આત્મા અને પરમાત્માને નથી ઓળખી શકતો; તે તો બીયારો મળેલા જન્મને ભોગવવામાંજ તેનું સાર્થકપણું સમજે છે, અને આ જન્મમાં પરભવની જરાપણુ પરવા રાખ્યા સિવાય, અજ્ઞાનતાને લઈ સઘળુંએ સુખ, સઘળીએ વિષય વૃત્તિ અને દરેક જાતની હિસાનું પોષણ કર્યે જાય છે. મનુષ્યને તો પોતાના આત્માની અને તેની ઉપર પરમાત્માની બીક હોય છે. પરભવનું જ્ઞાન તેને આ પાપના પોટલામાંથી કેટલેક દરજ્જે બચાવે છે. તે સમજે છે કે મનુષ્ય જીવન સાર્થક કરવું એટલે આ જન્મને માટે જ નહી પણ, આગળ ઉપરના જન્મમાં પણ, સુખ મળે એવા પ્રયત્નો કરવા અને શક્તિ અને હિમત હોય તો જન્મ મરણના ત્રાસમાંથી છુટવું. જ્યારે પશુને એકલી ઐહિક વૃત્તિઓનું જ્ઞાન હોય છે ત્યારે મનુષ્યને ઐહિક અને પરમાર્થિક બન્ને વૃત્તિઓનું જ્ઞાન હોય છે, જો કે તેમાં એ દરજ્જા તો હોય છે જ. કોઈ આત્માને અજ્ઞાન વધારે પ્રમાણમાં તો કોઈ આત્માને અજ્ઞાન થોડા પ્રમાણમાં હોય છે. પણ એટલું તો કહેવું જ પડશે કે મનુષ્યને પોતાની ફરજોનું હંમેશ જ્ઞાન હોય છે, પછી કદાચ સ્વાર્થને લઈ એ ફરજોને ઘડી બે ઘડી છાજલીએ મુકીદે એ વાત જુદી. એને આદર્શોનો ઝાંખો ખ્યાલ તો હોય છે જ. ટુંકામાં કહીએ તો દરેક મનુષ્યને ‘મનુષ્ય જીવનની સાર્થકતા શેમાં છે એનો થોડો તો ખ્યાલ હોય છે. ઉપોદ્ધાત રૂપે આટલું સ્પષ્ટીકરણ કર્યા પછી આપણે હવે ‘સાર્થકતા’નું ચિત્રપટ દોરીશું. આ સાર્થકતા કેમ પેદા થાય એ સંબંધી સહેજ પીંછી ફેરવી અને પછી એ આદર્શત્વની પ્રભુતાના પ્રવાહમાં સહેલ કરી, એ આદર્શતાના સ્વર્ગીય સુખના માનસિક દહાવા લઈ વિષયને સમાપ્ત કરીશું.

મનુષ્ય પોતાનું જીવન સાર્થક બનાવી શકે તે પહેલાં તેને સાર્થકતાનું જ્ઞાન હોવું જોઈએ, સાર્થકતાનું જ્ઞાન આવે તેને માટે પ્રથમ પગથી તરીકે, તેણે કેટલાક આદર્શો કેળવ્યા હોવા જોઈએ, આદર્શો વિનાનું સાર્થકપણું એ સંભવતું જ નથી. જોવાની શક્તિ વિનાનો મનુષ્ય જેમ કહે કે હું બધું દેખી શકું છું, અને તેના એ કહેવામાં જેટલું સત્ય હોય એટલું સત્ય આદર્શ વિનાના સાર્થકપણામાં સંભવે. આ આદર્શતા, ઈશ્રેણ કવી મેથ્યુ આરનોલ્ડ કહે છે તેમ “ગૃહ, સંપત્તિ, ભૂમિ, માન, અને ખુશામતીયાની જોડે નથી આવતી. તે દુનિયાની બજારોમાં વેચાતી અગર ખરીદાતી નથી, પણ તેને મેળવવા માટે, દિવસોના દિવસો વીતાવવા પડે છે, મનુષ્યોની સંસાર જાળથી તેને અજાણ થવું પડે છે, કોઈની પણ સહાય લીધા વગર, પોતાના બળ ઉપર મુસ્તાક રહી, એકાદી જીંદગી ગાળવી પડે છે અને ફક્ત હૃદયના પ્રોત્સાહનથી જીવવું પડે છે. ટુંકમાં કહીએ તો આત્માને જાત્રત દશામાં આણવો પડે છે અને આત્મિક પ્રકાશથીજ કાજગરૂપ અવનિમાંથી આદર્શો ખોળવા પડે છે.

મનુષ્યજન્મની સાર્થકતા.

૧૬૩

પણુ આ આદર્શો દુનિયામાં રહી દુનિયાની સેવા કરીને પણુ મેળવી શકાય છે. દુનિયાની સેવાના અંતિમ પગથીયે ચઢનાર વ્યક્તિ, તે માટેની જોઈતી કેળવણી, ગૃહ સેવા, જાતિ સેવા, દેશસેવા ઇત્યાદિમાં મેળવે. ગૃહસેવા એટલે માતા-પિતા પ્રત્યે અનન્ય ભક્તિ, સ્ત્રી અને પુત્રો પ્રત્યે પોતાની ફરજો અદા કરવી. અને ગૃહ જીવનને કેમ આદર્શ બનાવવું તે; જાતિની સેવા એટલે પોતાની જાતિ, અને સંકુચિત અર્થમાં પોતાના સહધર્મીઓની સેવા. જ્યાં સુધી આપણે એક પણુ સહધર્મી રોટલા વિના રજાગતો હોય, શરીર ઢાંકવાને વસ્ત્રના પણુ સાંસા પડતા હોય, ગરીબ બીચારી વિધવાઓના પોકારથી સંઘ ગાજી રહ્યો હોય ત્યારે ખરા ધર્મી ભાઈથી મોઝ શોખમાં પૈસા ખરચાય જ કેમ, ઐહિક કૃત્યોમાં ન જોઈતો ખર્ચ કરાય જ કેમ, અને પોતાના જીવનનિર્વાહ માટે જોઈતી જરૂરીયાતો (necessities of life) સિવાય બીજી જરૂરીયાતો માં પોતાની સંપત્તિને વેડફી દેવાય પણુ કેમ ? આપણા વરા ગૌરવ ઇત્યાદિ કરવા પડે તો કરવા જોઈએ પણુ તે સમય વીચારી ને જ, બીજા ભાઈઓ તરફ દ્રષ્ટિ રાખીને જ, અને તે પણુ ખાસ જરૂર જેવું લાગે તો જ.

આ વિષય પરત્વે વધારે સ્પષ્ટિકરણ ઉચિત નહીં લેખાય.

સાધર્મી સેવા પછી દેશ સેવા આવે છે. કહ્યું છે કે “ જે મનુષ્ય પોતાના દેશની સેવા નથી કરી જાણતો તે માણસ જીવતો હોય તો પણુ મરેલા માફકજ છે.” દેશ સઘળી જાણુઓથી રીખતો હોય, દેશના ભાઈઓને પ્રાથમિક કેળવણીના પણુ સાંસા પડતા હોય, દેશની સ્ત્રીઓ જ્યારે ગુલામ કરતાં પણુ અધિક માનસિક ચાને શારિરીક વેદના ભોગવતી હોય, દેશનો માલીક પાશવ વૃત્તીઓને પોષવામાંજ જીવનની મજા માનતો હોય, ગરીબોના લોહી ચુસી ખીસ્સા તર કરતો હોય ત્યાં ખરા દેશ ભક્તને ઉંઘ પણુ કેમ આવે ? આજના કહેવાતા રાજાઓ ધર્મસ્થાનોપર તરાપ મારવામાં જરા પણુ અચકાતા નથી, એનું એકજ કારણ અને તે આપણી ગાઢ નિદ્રા. નહીતર એક જાણુ દેશનું અસહ્ય રૂદન અને બીજી જાણુ તેજ દેશના એક અંગનું સુખભર્યું સ્વપ્ન આ સંભવેજ કેમ ? મનુષ્ય જ્યારે આ ફરજો બજાવી ચુકે ત્યારે તેને પોતાની શક્તિઓનો ઉપયોગ દુનિયાની ઉન્નતિ માટે કરવો જોઈએ. આપણે જોઈ રહ્યા છીએ કે આજે પાશ્ચાત્ય પ્રબલ હિંસાનો ડગલે ડગલે ઉપયોગ કરે છે પશુ-પક્ષીના જીવનને વાસ્તવીક જીવન ગણતાં પણુ અચકાય છે તો તેવે અવસરે અહિંસાના આદર્શો પાળનાર ધર્મીને તેમની બહાર ન ધાય, તેમને અજ્ઞાનતા અને અવનતિના ખાડામાંથી ન બચાવે તો એ ધર્મ અસ્તિત્વમાં હોય તો એ શું અને ન હોય તો એ શું ?

હવે છેવટે મનુષ્યની ધર્મ પ્રત્યેની ફરજો તરફ આવીએ. અમુક એક ધર્મમાં

૧૬૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

આખી દુનિયાની ઐહિક અને પારમાર્થિક પિપાસાઓ તૃપ્ત કરે એટલું સાહિત્ય જળા હોય, દુનિયાના જળરમાં જળર યોગીયોને ઝાંખા પાડે એવું યોગીપણું હોય. આખી દુનિયા જે આત્મા અને અસ્તિત્વના સવાલોમાં ઘુંચાઈ છે તે સવાલોનો સહેલાઈથી દલીલ સાથે, નિર્ણય કરવાની અપૂર્વ શક્તિ હોય, છતાં એ ધર્મને માનનારા મનુષ્યો એ શક્તીયોનો લાભ ન લે તો પછી એનાં કરતાં કયું વધારે કમ ભાગ્ય શક્તીયો એકલી કાંઈ કામ નથી કરી શક્તી. એ શક્તીયો પણ જોઈએ અને સાથે સાથે એના પ્રતિપાલન કરનારા અને એ શક્તીયોનો ખીજીને ખ્યાલ આપનાર ઉત્તમ પંડીતો પણ જોઈએ. જડ વસ્તુઓ એકલી કાંઈ કામ નથી આવતી, એ જડ વસ્તુના ઉપયોગ કરનારા અને જ્ઞાતા તો જોઈએ જ. એટલે આવા મહર્ષિયો અને ઉત્તમ પંડીતો પેદા કરવા, તે ધર્મના સાહિત્યમાં નહું જીવન રેડવું, તે ધર્મના નહાના બાળકોમાં ધાર્મિક કેળવણીનો પાયો મજબુત કરવાને સતત પ્રયત્ન કરવો, અને છેવટે તે ધર્મની સુવર્ણ ધરતીને ચારે છેડે ફરકાવવી, એ આપણા આદર્શો ખોલનાર મનુષ્યની ફરજ છે.

હવે એની છેલ્લી ફરજ પોતાના આત્મા ઉપર અદા કરવાની છે. મનુષ્યની અનંત શક્તીયો હોય છે પણ બહુધા તે, બાહ્ય વાતાવરણને લઈ ઢંકાયેલી માલુમ પડે છે. આ બાહ્ય વાતાવરણ રૂપી પડલને દૂર કરવા માટે તપની ખાસ આવશ્યકતા છે. તન અને મનના તાપ વગર આત્મા કદાપિ નિર્મલ થતો નથી. તનતાપ કરતાં પણ મનતાપ ઉપર વધારે લક્ષ આપવું જરૂરનું છે. પરંતુ તનતાપ એ પણ મનતાપનું પડેલું પગથીયું છે એ ભુલાવું ન જોઈએ.

ખીજું, તેને જેટલો પોતાનો આત્મા પ્રિય હોય છે તેવી રીતે ખીજા આત્મા તરફ પણ તેને તેવો જ ભાવ જોઈએ. કોઈ પણ જીવની વિરાધના, મનસા, વચસા અને કર્મણા પણ થાય તો તેમાં તેના પોતાના જ આત્માનો ઘાત થયો એમ લાગવું જોઈએ, સઘળા આત્માઓ સરખા જ છે. ગજ અને કીડી બન્ને આત્મિક દૃષ્ટિએ સરખા જ છે તેનું તેને સારી રીતે ભાન થવું જોઈએ.

ત્રીજું ઇન્દ્રિય દમન એટલે પાંચ ઇન્દ્રિયોના વિકારોને રોકવાની તેનામાં તાકાત જોઈએ. હંમેશાં લાલસા માણસને હેવાન બનાવા દે છે. રસાસ્વાદમાં લુબ્ધ બનેલો માણસ નથી રહવા કરતો એના મનુષ્યત્વની કે એના ધર્મની વળી બ્રહ્મચર્ય, માનસિક, વાચિક અને કાયિક શુદ્ધિ આદીનો સંયોગ હોય તો ઘણું જ સારું. મનુષ્ય ભવને સાર્થક કરવાની ઇચ્છા રાખનાર માણસ કપાય ને તો જેમ બને તેમ વધુ જીતવા પ્રયત્ન કરેજ.

આ પ્રમાણે જેઓ આવા આદર્શો કેળવી શકે અને એ આદર્શો તરફ નિરંતર શ્રદ્ધાથી જોતા હોય એને જ હું સાર્થક માનવી કહીશ. કારણ મનુષ્ય જીવ-

મનુષ્ય જીવનની સાર્થકતા.

૧૬૫

નને સાર્થક કરવાની શક્તીયો તેનામાં જરૂર આવવાની જ, અને છેવટે તેવાજ મનુષ્યોથી ન્યાત, જાત, દેશ, અવનિ અને ધર્મ પ્રત્યે અપૂર્વ સેવા થવાની.

અહીંયા સુધી આપણે આદર્શો વર્ણવ્યા, અને તેને કર્તવ્ય પંથે સુકવાના ઉપાયો યોજ્યા. હવે આપણે એ જોઈએ કે આ આદર્શો જોળવાની શક્તિ મેળવવા માટે, કઈ કઈ જરૂરી ચીજોની પ્રાપ્તિ કરવી પડે.

તેને પહેલી જરૂરીયાત બાળપણના સંસ્કારોની છે. આ સંસ્કારો માટે, માતાપિતા બહુધા જવાબદાર હોય છે. ‘કુમળુ ઝાડ જેમ વાજ્યું તેમ વળે’ એ કહેવત પ્રમાણે બાળકોને પણ નહાનપણમાં જ ટેવો સચોટ રીતે પાડી હોય તે ટેવો જીંદગીભર તેઓ ભૂલે નહીં. આ ટેવો જેટલે દરજ્જે સારી અને ધર્મભાવનાથી મિશ્રિત તેટલે દરજ્જે આત્માને પોષક અને જેટલે દરજ્જે ખોટી તેટલે દરજ્જે આત્માના ગુણોનો શોષક.

બીજી જરૂરીયાત કેળવણીની. બાળકોને પહેલેથીજ સુશિક્ષિત શિક્ષકોને હાથે કેળવવા જોઈએ, કેળવણીની અંદર ધાર્મિક અને વ્યવહારિક આ બન્ને જાતની કેળવણીનો સમાવેશ થાય છે. પ્રથમથી જ પ્રભુતાના પાઠો શીખવવામાં આવે તો તે બાળકો તેમના મનુષ્ય જીવનમાં કદીપણ લઘુતાના રસ્તા આદરે નહી, અને તે રસ્તાઓની અનુમોદના પણ ન કરે. ખાસ કરીને મનુષ્યના જીવન ઉપર બાળ લગ્ન ઘણીજ ખરાબ અસર કરે છે, બાળ લગ્ન એટલે વિધવા વિલાપ, સ્ત્રીઓની કંઈજ દશા. પુરૂષોની તરૂણતાનો વિનાશ અને મનુષ્ય જીવનના આદર્શત્વ ઉપર કારી ઘા. કેળવણીના પ્રશ્નને જો કોઈ પણ વસ્તુ વધુમાં વધુ બાધ કરતા હોય તો તે બાળ લગ્ન છે.

ત્રીજી જરૂરીયાત સંત પુરૂષનો સમાગમ. ઇંગ્લેન્ડમાં કહેવત છે કે “A man is known by the company he keeps.” કવી દલપતરામ પણ એજ ભાવના સ્પષ્ટીકરણ માટે લખે છે કે “જુરા સંગે જુરો બને, રૂડા સંગે રૂડો બને” જેટલી અસર વસ્તુ પોતે નથી કરી શકતી એટલી અસર બાહ્ય વાતાવરણ મનુષ્ય ઉપર પાડે છે.

આ આદર્શો પાળવા એ કાંઈ જેવી તેવી વસ્તુ નથી. સૃષ્ટી હજી આવા આદર્શ મનુષ્યો ગણ્યા ગાંઠ્યાજ પેદા કરી શકી છે. મનુષ્ય જીવનને સાર્થક કરવું એટલે તેને મૂળમાંથી સીધું કરવું, દુનિયામાં કેટલેક દરજ્જે ગાંડા બનવું, અને કેટલેક દરજ્જે દુનિયાને અલગ કરવી. હંમેશા દુનિયાના ગાંડાજ શાસનની અપૂર્વ સેવા કરી રહ્યા છે. જેને દુનિયા નીંદે છે, જેની મસ્કરીઓ કરવામાં ગાંડી દુનિયા મગ્નહ માને છે તેવા પુરૂષોજ એ ગાંડી દુનિયાનો ઝેમ સીધે માર્ગે લઈ જવામાં સહાયભૂત હોય છે. ઇંગ્લેન્ડ કવિ રસ્કીન તો એટલે સુધી કહે છે કે દુનિયા હજી

૧૬૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

એક દુધ પીતું બાળક છે, તેનામાં સમજ શક્તિની ઘણી ખોટ છે. માટે દુનિયાના ત્રાજવામાં નમવાનો ધ્યેય સુઝ જનોનો હોયજ નહીં. દુનિયાને નમતું આપવું દુનિયા કહે તેમ કરવું અને દુનિયાના નિંદાથી બહીવું એ કાયર મનુષ્યોનું કાર્ય છે, એ તો મૂઢતાની નીશાની છે અને આદર્શોને મૂળમાંથી છેદવામાટે કાતીલ કટારી સમાન છે, હંમેશાં દુનિયાના પરોપકારીયોને દુનિયા પ્રથમ તો પત્થરોજ મારે છે, સાન તો એને પછી આવે છે. દુનિયા મનુષ્યના પગ ભાંગવામાં અને તેને આદર્શત્વના અંતિમ પગથીએથી પટકવામાંજ સંતોષ માને છે, આદર્શત્વમાં એ કદીયે ગૌરવ જોતી નથી માટે “ મનુષ્ય જીવનને સાર્થક ” કરવા ઇચ્છનાર ભાઈ સદાએ પોતાના બાહુબળ ઉપર વિશ્વાસ રાખી શાસ્ત્ર વચન ઉપર શ્રદ્ધા રાખી, દુનિયાની જરાએ પરવા રાખ્યા વગર આગળ વધે એટલે નક્કી ફેલે છે !!!

પરિશ્રમ અને કાર્ય.

લે. વિકુલદાસ મૂ. શાહ.

(ગતાંક ત્રણ પૃષ્ઠ ૮૯ થી શરૂ.)

ગત પ્રકરણોમાં આપણે એમ જોયું કે સંસારમાં પ્રવેશ કરતાં વંત યુવક કુસંગતમાં પડી જાય છે તો તેનું પરિણામ એ આવે છે કે તેનું સમસ્ત જીવન નષ્ટ થઈ જાય છે. એવી રીતે નષ્ટ થતું બચાવવાનો ઉપાય ઉત્તમ જનોની સંગતિમાં રહેલો છે તવાજ સારો ઉપાય કોઈ કાર્યમાં જોડાઈ જવામાં પણ છે. પ્રાપ્ત કરીને યુવક પોતાના માતાપિતાના વિશ્વાસ ઉપર જ પોતાના જીવનનો સર્વોત્તમ ભાગ-યુવાવસ્થા નષ્ટ કરે છે અને બાકીનું જીવન ઘણીજ ખરાબ અવસ્થામાં વ્યતીત કરે છે. જો સંસારમાં પ્રવેશ કરતાં વંત યુવક કોઈ કામમાં જોડાઈ જાય તો તેને માટે કુમાર્ગમાં ફસાઈ જવાનો ઘણોજ થોડો સંભવ રહેલો છે. ઘણે ભાગે એવું જોવામાં આવે છે કે જે લોકોને કોઈ જાતનો કામધંધો નથી હોતો તેઓજ કુર્કર્મમાં પ્રવૃત્ત થાય છે. જેઓનો બધો સમય ઉપયોગી અને આવશ્યક કાર્યોમાં ખસાર થાય છે તેઓને દુષ્ટ લોકોની સાથે રખડવાની અને કુમાર્ગે જવાની કુરસદજ નથી રહેતી. એક ઇંગ્રેજ કહેવતનો પણ એવો અર્થ છે કે સેતાનોનો અધિકાર ખાલી હાથ ઉપરજ ચાલે છે. અર્થાત્ જે લોકો કોઈપણ જાતનો ઉદ્યોગ અથવા કાર્ય નથી કરતા તેઓજ કુમાર્ગમાં ફસાઈ પડે છે. એટલા માટે એક વિદ્વાને કહ્યું છે કે મનુષ્યને સદાચારી બનાવવાનું સૌથી સરસ સાધન ઉદ્યોગ અથવા કાર્ય છે. કાર્યજ મનુષ્યને શાંત, કર્તવ્ય-પરાયણ, ધીર, નમ્ર, પરિશ્રમી અને સાહસી બનાવે છે. જો વાસ્તવિક દૃષ્ટિએ જોઈએ તો કાર્યજ મનુષ્યો અને જાતિઓના જીવન તથા તેની સ્થિતિ અને ઉન્નાતનું કારણ છે. કાર્યવગર ઉન્નતિ તો દૂર રહી, પરંતુ કોઈનું અસ્તિત્વ રહેલુંજ અશક્ય છે.

પરિશ્રમ અને કાર્ય.

૧૬૭

સંસારમાં એવા લોકોની સંખ્યા ઘણીજ નાની હોય છે કે જેઓને આ જન્મે કોઈપણ પ્રકારના પરિશ્રમ કરવાની જરૂર નથી પડતી અને જેઓ આરામથી પડ્યા પડ્યા આપદાદાની કમાઈ પર પોતાનું જીવન ગુજારતા હોય છે. અને જે એવા કોઈ હોય તો પણ આપણે માનવું તો પડશે કે તેઓ કાર્યવગરનું જીવન ગુજારીને એક જાતની આત્મહત્યા કરી રહ્યા છે. એવા લોકોને પણ ઘણું ભાગે કાંઈ ને કાંઈ કાર્ય, કાંઈને કાંઈ ઉદ્યોગ, કાંઈને કાંઈ પરિશ્રમ કરવો જ પડે છે. અને જે લોકો કોઈ પ્રકારનો ઉદ્યોગ અથવા શ્રમ નથી કરતા તેઓ પોતાના જીવન તથા વૈભવનો નાશ કરે છે. ઉલટું સંસારમાં એવાજ લોકોની સંખ્યા ઘણી મોટી હોય છે કે જેઓને પોતાના જીવનનિર્વાહ માટે અનિવાર્ય રીતે કાંઈને કાંઈ પરિશ્રમ અથવા કાર્ય કરવું પડે છે અને એવાનું જીવન જ સાર્થક છે. પરિશ્રમ અથવા કાર્યવગર જીવનનો યથાર્થ ઉપયોગજ નથી થઈ શકતો. આપણી પાસે પુષ્કળ સંપત્તિ હોય, આપણને સંસારમાં કોઈપણ વસ્તુની ન્યુનતા ન હોય તોપણ જીવનનો યોગ્ય ઉપયોગ કરવાને અને તેનું વાસ્તવિક સુખ મેળવવાને માટે આપણે યથાસાધ્ય પરિશ્રમ અથવા કાર્ય કરતા રહેવું જોઈએ.

પરિશ્રમ અથવા કાર્ય કરવામાં આપણી કોઈપણ પ્રકારની અપ્રતિષ્ઠા છે એમ માનવું ભૂલ ભરેલું છે. ખરી અપ્રતિષ્ઠા તો કામ ન કરવામાં રહેલી છે. સંસારમાં સુખનાં જોટલાં સાધનો છે તે સર્વની પ્રાપ્તિ કાર્ય કરવાથી જ થાય છે અને જોટલાં કષ્ટ છે તે સઘળાં અકર્મણ્ય રહેવાથીજ ઉત્પન્ન થાય છે. સદાચાર, કીર્તિ અને વૈભવ એ ત્રણે વસ્તુ પરિશ્રમનાં ફળરૂપ છે. અકર્મણ્યતાથી મનુષ્ય દુરાચારી, નીચ અને દરિદ્ર બને છે. પરિશ્રમી અને કાર્ય-પરાયણ લોકો બીજા દેશોમાં જઈને રાજ્ય કરે છે અને આગસુ તથા અકર્મણ્ય લોકો કાં તો ઘરમાં પડ્યા પડ્યા કષ્ટ ભોગવે છે અને કાં તો બહાર નીકળીને ઠોકરો ખાય છે. જે જાતિના લોકો પરિશ્રમ અને કાર્ય કરે છે તેજ જાતિ ઉન્નતિના સર્વોચ્ચ શિખર ઉપર પહોંચે છે. અને જે જાતિના લોકો કામચોર અથવા અકર્મણ્ય હોય છે તે જાતિ નીચે પડતી પડતી છેવટે નષ્ટ થઈ જાય છે.

ઇતિહાસ પણ એ વાતની સાક્ષી પુરે છે કે પરિશ્રમી જાતિ હમેશાં સ્વતંત્ર, સંપન્ન અને સુખી રહે છે તથા નિરંતર ઉન્નતિપથે આગળ વધે જાય છે; અને જે જાતિમાં અકર્મણ્યતા આવી જાય છે તેને પરાધીન, દરિદ્ર અને દુઃખી થતાં વધારે વાર નથી લાગતી. આપણા દેશનોજ દાખલો લઈએ. જે સમયે આ દેશના નિવાસી પ્રાચીન આર્યો પરિશ્રમી અને કાર્યપરાયણ હતા તે સમયે આ દેશ વિદ્યા કળા, ધર્મ, નીતિ વિગેરેમાં બીજા દેશો કરતાં યુગ્મ સમાન અને વૈભવમાં રાજ સમાન હતો. તે લોકો પરિશ્રમી અને કર્મશીલ હતા તેનો પુરાવો ઘણા પ્રાચીન ગ્રંથોમાંથી મળી આવે છે કે જેની અંદર યથાસાધ્ય પરિશ્રમ કરવા ઉપરાંત દેવતાઓ

૧૬૯

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

પાસેથી યથેષ્ટ ક્ષણ પ્રાપ્ત કરવાની પ્રાર્થનાઓ કરવામાં આવી છે, જ્યારે ચીન દેશના લોકો પરિશ્રમ અને કાર્યનું મહત્વ બરાબર સમજતા હતા ત્યારે તે દેશ પણ ઉન્નતિની ચરમ સીમા સુધી પહોંચી ગયો હતો. પ્રાચીન સમયના ચીનના લોકો પોતાની જરૂરીયાતના બધા પદાર્થ પોતેજ ઉત્પન્ન કરવામાં ઘણા સિદ્ધ હતા હતા. અને તેને લીધેજ અઘાપિ પર્યંત તેઓની પ્રસિદ્ધિ ટકી રહેલી છે. તે દેશના લોકો પ્રાચીન આર્યોની માફક ઘણાં જ ઉત્સાહપૂર્વક ખેતીવાડી કરતા હતા અને તેને માટે શારીરિક પરિશ્રમ કરવામાં તેઓ પોતાની અત્યંત પ્રતિષ્ઠા સમજતા હતા. તે એટલે સુધી કે દર વર્ષે મનુરીનું કામ રાજા પોતાના હાથેજ શરૂ કરતો હતો. યુરોપની રોમન પ્રજા જ્યારે ઉન્નતિના શિખર ઉપર પહોંચી હતી ત્યારે તે લોકોમાં પણ પરિશ્રમનું ઘણું જ માન હતું. મહાન વીર પુરૂષો અને યોદ્ધાઓ રણક્ષેત્રમાંથી આવીને ખેતીનું કામ કરતા હતા તથા શારીરિક પરિશ્રમના બીજાં કાર્યો કરતા હતા. પરંતુ જે દિવસથી રોમન લોકો પરિશ્રમને અપમાનકારક ગણવા લાગ્યા તે દિવસથીજ તેઓના અધઃપતનનો આરંભ થઈ ચુક્યો.

જાતિઓ અથવા પ્રજાઓની માફક વ્યક્તિઓના પણ એવીજ રીતે ઘણા દ્રષ્ટાંતો આપી શકાય એમ છે કે જેમાં નિરંતર પરિશ્રમ અને કાર્ય કરનાર લોકોએ સારો યશ અને વૈભવ પ્રાપ્ત કર્યો છે અથવા જેમાં અકર્મણ્ય મનુષ્યોએ પોતાના પૂર્વજોની કીર્તિ અને સંપત્તિ ગુમાવી દીધી છે. પરંતુ આ સ્થળે એવા ઉદાહરણો આપવાની આવશ્યકતા નથી. કેમકે એક તો એ સિદ્ધાંત સ્વતઃ સિદ્ધ છે અને બીજું એવા અનેક દાખલાઓ દરેક શહેર અથવા ગામમાં મળી શકે છે. એટલા માટે જો જીવનમાં સૌથી અધિક આવશ્યક અને ચિંતનીય વસ્તુ હોય તો માત્ર એજ કે મનુષ્યની પ્રવૃત્તિ હંમેશાં પરિશ્રમ અને કાર્યની તરફ જ રહે અને તે આગસુ અથવા અકર્મણ્ય ન બની જાય. આગસુ અને અકર્મણ્ય બની રહેવાની પ્રવૃત્તિ લોકોમાં સ્વાભાવિક રીતે વધારે હોય છે. એક વખત એક અગ્રેજ મહાશયે એક મુસાફર-કે જેણે ઘણે ભાગે બધા દેશોમાં મુસાફરી કરી હતી-ને પૂછ્યું કે “ મહાશય ! આપે એવી કઈ વાત જોઈ કે જે સઘળી જાતિઓમાં અને દેશોમાં સમાનરૂપે વિદ્યમાન છે ? ” તે મુસાફરે જવાબ આપ્યો કે “ મારા જોવામાં આવ્યું છે કે સર્વ લોકો પરિશ્રમ કરતાં અચકાય છે. ” ઘણે ભાગે લોકો વિના પરિશ્રમે તેનું ક્ષણ મેળવવા ઇચ્છે છે-ચાલ્યા વગર ઉદ્દિષ્ટ સ્થાને પહોંચવા ઇચ્છે છે. સુપ્રસિદ્ધ વિદ્વાન જેમ્સ મીલને એ વાત એટલે સુધી ખટકી છે કે તેણે લોકોની એવી પ્રવૃત્તિને શાસન-પ્રજ્ઞાલીની સ્થાપનાનું કારણ ગણ્યું છે. એટલા માટે એટલું કહેવું જોઈએ કે લોકોને આગસુ થતા બચાવવાનો પ્રયત્ન જ સૌથી વધારે આવશ્યક અને મહત્વ પૂર્ણ છે.

પરિશ્રમ અને કાર્ય.

૧૬૯

વળી ‘ આલસ્યં हि मनुष्याणां शरीरस्थो महारिपुः ’ અર્થાત્ આળસ શરીરમાં રહેલો મનુષ્યનો મહાન શત્રુ છે. આળસુ મનુષ્ય હંમેશાં બિન્ન દુઃખી અને સંતપ્ત રહે છે. એક અંગ્રેજ અંથકારે લખ્યું છે કે “ આળસ આપણું શરીર અને મનનું ઝેર છે, દુષ્ટતા ઉત્પન્ન કરનાર છે, સમસ્ત દોષોને જન્મ આપનાર છે, સાત મહાપાતકોમાંનું એક છે, સેતાનને રહેવાનું ખાસ સ્થળ છે. શારીરિક આલસ્યની સાથે સરખાવતાં માનસિક આલસ્ય તો વધારે ખરાબ છે. તે મનનો પ્લેગ છે. એટલુંજ નહિ પણ સાક્ષાત્ નરક છે. જેવી રીતે બંધ પાણીમાં કીડા પડે છે અને વધે છે તેવીજ રીતે આળસુ મનમાં ખરાબ વિચારો ઉત્પન્ન થાય છે અને વધે છે, તેવડે આત્માનો નાશ થાય છે. એટલું તો દૃઢતા પૂર્વક કહી શકાય કે આળસુ મનુષ્ય ગમે તેવી સ્થિતિમાં હોય તોપણ તે કદિ સંપન્ન નથી થઈ શકતો. તેને કદિપણ સારા મિત્રો મળી શકતા નથી, તે કદિપણ ભાગ્યવાન અથવા સુખી નથી થઈ શકતો. તેને આખા સંસારની સુખ-સામગ્રી મળી જાય, તેના મનની સઘળી કામનાઓ પરિપૂર્ણ થઈ જાય તોપણ જ્યાંસુધી તે સુસ્ત રહેશે ત્યાંસુધી તેને કદિપણ પ્રસન્નતા નહિ પ્રાપ્ત થાય તેમજ તેનું શરીર તથા મન પણ સારી સ્થિતિમાં રહેશે નહિ. તે હંમેશાં કલાન્ત, રોગી, ઉદાસ અને દુઃખી રહેશે, તેને સંસારની સઘળી વસ્તુઓ ખરાબ જ લાગશે અને જીવન એક બોજરૂપ લાગશે. ”

રહેવાનું તાત્પર્ય એ છે કે જે મનુષ્ય નિરોગી, સુખી અને સંપન્ન થવા ઇચ્છે છે તેણે આલસ્યનો સર્વથા ત્યાગ કરવો જોઈએ.

જેને આપણે આળસુ કહીએ છીએ તેઓ પ્રાચે કરીને શરીરથી જ આળસુ હોય છે, મનથી નથી હોતા. કોઈપણ માણસનું મન કાદપણ સ્તબ્ધ નથી રહેતું. એટલાજ માટે ગીતાજીમાં કહ્યું છે કે:—

न हि कश्चित्क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत ।

कार्यते ह्यवशः कर्म सर्वः प्रकृतिजैर्गुणैः ॥

આપણાં મનને વ્યાપારહીન અથવા સ્તબ્ધ રાખવું એ કદાપિ સંભવિત નથી. તે તો હંમેશાં ચંચળ રહે છે, કાંઈ ને કાંઈ વિચાર્યાજ કરે છે, કાંઈને કાંઈ કરતું રહે છે. જો આપણે આપણાં મનને કોઈ સારા કાર્યમાં અથવા માર્ગમાં નથી જોડતા તો તે અવશ્ય ખરાબ કાર્યમાં અથવા માર્ગમાં જોડાઈ જશે. જે જમીન ખેડવામાં નથી આવતી તે જમીનમાં નકાસું ઘાસ ઉગે છે. એટલુંજ નહિ પણ કાંટાવાળા ઝાડ પણ આપોઆપ ઉગી નીકળે છે. એજ કારણથી કર્મમાર્ગને પ્રધાનતા આપવામાં આવી છે. પરંતુ આપણા દેશનું દુર્ભાગ્ય છે કે લોકોએ તેના વાસ્તવિક વિચાર કર્યો નથી અને પ્રકારાન્તરે આળસુ અને અકર્મણ્ય લોકોની સંખ્યા વધી ગઈ છે.

૧૭૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

સંસારમાં આપણને એવો એક પણુ દાખલો નહિ મળે કે જેમાં કેવળ આલસ્યથી કોઈનું હિત થયું હોય, કે કોઈ વિદ્વાન, બળવાન અથવા ધનવાન બની ગયો હોય. પરંતુ એવા હબરો-લાખો દૃષ્ટાંતો મળશે કે જેમાં ઉદ્યોગ અને પરિશ્રમ કરીને લોકો દરિદ્રતા દૂર કરીને સંપન્ન બન્યા છે, મૂર્ખતા દૂર કરીને વિદ્વાન બન્યા છે, દુર્બળતા દૂર કરીને વીર અથવા દુષ્ટતા દૂર કરીને સાધુ બન્યા છે. એક શાખાપર એસીને તેને જ કાપી નાંખનાર કાળીદાસ મહા કવિ બન્યા, ધીરબલ, ટોડરમલ વિગેરે સાધારણ સ્થિતિમાંથી નીકળીને અકબરના પ્રધાન મંત્રી બન્યા, શીવાજી સરખા એક સાધારણ સ્થિતિના મનુષ્યે મોટું સામ્રાજ્ય સ્થાપ્યું, નેપોલીયન એક સાધારણ સિપાઈથી વધીને પ્રાયે કરીને આખા યુરોપનો સમ્રાટ બન્યો અને બાલ્યાવસ્થામાં હમેશાં રોગી રહેનાર રામમૂર્તિએ પોતાની છાતી ઉપર હાથીને ઉભો રાખ્યો. એથી ઉદ્દતું જે લોકોએ કોઈપણ પ્રકારનો પરિશ્રમ અથવા કામ નથી કર્યું તેઓએ પોતાનો, પોતાના આત્માનો અને પોતાની શક્તિનો ધ્વંસ કર્યો છે. કેમકે એક વિદ્વાનનું એવું માનવું છે કે મનુષ્યનું મન ઘંટી સમાન છે. જો એમાં અનાજ નાખવામાં આવે તો તે પીસાશે અને જો કાંઈપણ ન નાંખવામાં આવે તો પોતાની જાતને જ ઘસવા માંડશે.

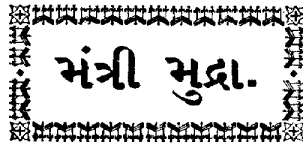
તદ્દન અકર્મણ્ય રહેવું એ પોતાનું જીવન નષ્ટ કરવા બરાબર છે. નાનામાં નાનું સત્કર્મ કરવું એ પણ સંસારનું કાંઈને કાંઈ કલ્યાણ કરવા બરાબર છે. સફલતા પ્રાપ્ત કરવાનો અને પ્રસન્ન હોવાનો જો સંસારમાં કોઈપણ ઉપાય હોય તો તે એ છે કે સાચા હૃદયથી ઉત્તમ કાર્ય કરવું. જગતના કલ્યાણ અર્થે, માનવજાતિની ઉન્નતિને અર્થે, પોતાના આત્માની શાંતિને અર્થે, પોતાનું આચરણ સુધારવા માટે અને પોતાનું સ્વાસ્થ્ય જાળવી રાખવા માટે સૌથી સરસ સાધન કોઈ ઉત્તમ કાર્ય કરવું એજ છે. એક વિદ્વાનનું એમ માનવું છે કે એક દિવસ નવરા રહેવાથી જેટલો થાક લાગે છે તેટલો થાક એક અઠવાડીયા સુધી કામ કરવાથી નથી લાગતો. તેથી પ્રત્યેક મનુષ્યે કાંઈને કાંઈ કાર્ય કરવું જોઈએ. જે મનુષ્ય સાચા હૃદયથી પરિશ્રમ પૂર્વક કાંઈ કાર્ય કરે છે-પછી તે કાર્ય ગમે તેટલું નજીવું હોય તોપણ-તેનું કાંઈને કાંઈ શુભ પરિણામ આવે જ છે. યુરોપમાં ઘણા દિવસો સુધી લોકો કીમીયા શોધવામાં જ સમય ગાળતા હતા. જો કે એ એક તદ્દન નકામું કાર્ય લાગતું હતું, પરંતુ તેમાં મંડ્યા રહીને લોકોએ અસંખ્ય વૈજ્ઞાનિક સિદ્ધાંતો પ્રાપ્ત કર્યા જેને લઈને આજકાલ જગત તે ક્ષેત્રમાં આટલું બધું આગળ વધ્યું છે.

ચાલુ

મંત્રી મુદ્રા.

૧૭૧

(ગતાંક ૫૪ ૧૪૨ થી ૩૩.)

પ્રકરણ ૭ મું.

“ ચેલે પાર. ”

સર્વને શાંતિનો પાઠ જાણે શીખવવાનું ન હોય તેમ વન શાંત ભાસતું હતું તેના મધ્યભાગમાં એક યુવક પુરૂષ વિચાર મગ્ન બેઠો હતો. તે યુવકના દરેક અવયવો સંપૂર્ણ શોભાને પામી, વનની સુંદર સૌંદર્ય શોભા સાથે સ્પર્ધા કરી રહ્યા હતા, તેના નયનો વનની સર્વ ઘટનાને નિહાળવામાં તદ્દલીન થઈ ઇચ્છા પુતિ પુરી થવાથીજ હોયની શું ? એમ નીચે નમેલા હતા, મુખ કમળ પણ અવનવા વિચારોથી ઉત્પન્ન થતાં હર્ષ-ખેદનો વિચિત્ર ભ્રમર, ભ્રમરોથી-વિચિત્ર શોભાને પામ્યું હતું. અને મન સંપૂર્ણ વિચારમાં ગુંકેલું હતું, વિચારની અટપટી ઘટનામાં તેને એજ હર્ષ બિન્દુ હતું કે પિતાજીની મંત્રી મુદ્રા પહેરવાનું મને રાજ જણાવે છે, પણ તે મારે પહેરવી કે નહિ ! એ વિચારોથી વપરાયેલી આત્મિક શક્તિઓને એકઠી કરી આ માનસિક પ્રશ્નના ઉત્તરમાં તેણે સીધી દિશામાં વિચાર શ્રેણીને ચલાવી-ઢોડાવી કે પ્રથમ વિચાર આવ્યો કે શા માટે મંત્રીપદ ન લેવું શું મારામાં કોઈ અપૂર્ણતા છે ? અને તે અપૂર્ણતા હોય તો મને નંદરાજ બોલાવે જ કેમ ? બેશક વેશ્યાનો સંગ એ મારા જીવનની એક આછી ઝાંખપ છે પણ આ ઝાંખી ધૃષ્ટતા મારા ભાવિ જીવનમાં વધારે નુકસાન નીવડશે ? નહીં નહીં તેથી શું ? ઉઠ્યા ત્યાંથી સવાર બસ, મંત્રીપદની પ્રાપ્તિ એજ મારી જીવન ખંસરીનો મધુર મંગળ ધ્વનિ છે. હું મંત્રી થઈશ એટલે એશઆરામ લઈ શકીશ, હુકમ કરી શકીશ, નવમહાસરી રમણીઓ પરણીશ, અવનવા ચમન ભોગવીશ, કોશ્યાનો દહાવો પણ મળશે, દરેક જણા મારી આજ્ઞા ઉઠાવશે, મારા વચનો ઝીલશે તથા જગતને બતાવી આપીશ કે મંત્રી પુત્ર પણ મંત્રી કુળનો ઉજ્જવળ દીપક છે.

અરે.....પણ આ ભાગમાં માત્ર એકજ શબ્દ છે કે હું સોડમાં નિરંતર કોશ્યાને બેસારી શકીશ નહીં. નિરંતર તેણીના નિવાસમાં ભોગો ભોગવી શકીશ નહીં, કોમળ કરના ધપ્પા મેળવી શકીશ નહીં, મદનદેવના ઝણઝણાટ કરતું નાટક જોવા બેસી રહીશ નહીં એટલે સર્વથા કોશ્યાનો આનંદ મેળવી શકીશ નહીં તેમજ બીજી લલનાઓનો પણ લાભ લઈ શકીશ નહીં. માત્ર મંત્રિપદના લોભમાં

૧૭૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

આ બધી તરખડ ઉભી થશે. આ ઉપરાંત મંત્રિવટાના મોભામાં હું રાજ્યની ચિંતામાં રખડતો-રજળતો થઈ પડીશ, મારી જીવન નૌકા સૂની થઈ પડશે. રમણીઓ આલીશાન મહેલમાં મારા નામના નિસાસા નાખશે કોશ્યાની દેહ-લતા કરમાશે અને હું નઠોર થઈ એ દુઃખ જોતો રહીશ.

અહો તે જન્મ્યો ત્યારે તેના રૂદનમાં જગત હસતું હતું અને હસતો હસતો છેલ્લી મુસાફરીએ ગયો ત્યારે સાડું જગત તેને અશ્રુ પૂર્ણ નેત્રથી સંભારતું હતું. આ દશાએ પહેંચેલ મનુષ્યત્વની રેખામાં સન્માનનીય પદક મેળવનાર તે અભયકુમાર પણ મંત્રિ હતો. આ રીતે મને પણ અદલ ન્યાયવડે જગતનું કલ્યાણ સાધવાની ઉત્તમ તક મળી છે. તો અદ્ય દુઃખની કસોટીમાં આ સોનેરી તક જતી કરું-ઐહિક સુખની લાલસામાં નગ્ન સત્યને છેદી નાખું. આ પણ મારી નબળાઈજ મનાય.

વળી નવી વિચાર ધારા પ્રકટી કે-અરે....પીતાજીનું મૃત્યુ. હા....શા....થી થયું ?

આ પિતાજીના મૃત્યુનું કારણ પણ મંત્રિમુદ્રા છે, તો આવી વિટંબના કારક મુદ્રાના ગ્રહણ કરવાથી શો લાભ છે ! માટે મંત્રીમુદ્રાનો ત્યાગ કરવો જ ઉચિત છે મંત્રીને સ્નાન, ભોજન, નિદ્રા, સ્ત્રી અને કુટુંબ કળીલાના સુખનો અવકાશજ નથી. ચિંતાને લીધે શરીરસ્વાસ્થ્ય પણ ટકતું નથી. દુર્જનોથી ઉપદ્રવો સહન કરવા પડે છે, દુઃખપરંપરામાં સોસાયા કરવું પડે છે, તો કયો સજ્જન પોતાને જાણી જોઈને દુઃખના ખાડામાં ગબડાવી દે, આ વિચાર શ્રેણી ચાલતી હતી એટલામાં તેને આઘાત લાગ્યો, ને તુરત વિચારનો વેગ શુલાંટીયું ખાઈ પાછો હક્યો, અને બુદ્ધિએ તોડ કાઢ્યો કે ભલે ગમે તેવાં દુઃખ સહન કરવાં પડે પરંતુ આખા જગતને પોતાના કબજામાં રાખવાનું સૌભાગ્ય પ્રાપ્ત કરવું, એ, મંત્રીપદને આધારેજ રહેલું છે, શું અભયકુમારે મંત્રીપદમાં ઓછો લાભ મેળવ્યો છે ? તેના અધિકારમાં શી મણા હતી ? તો પછી મહા સુખને માટે અદ્ય દુઃખની પ્રાપ્તિ થાય તેમાં શું હરકત, માટે મંત્રીમુદ્રા લેવી એ ઠીક છે. આ પ્રમાણે બુદ્ધિના બજારમાં ઘણા તેજ મંદીના આઘાત લાગ્યા, મતિ-સાગરના સુખમાં ઘણા રત્નો ચમક્યા અને નિસ્તેજ થયા પણ કાંઈ ચોક્કસ થઈ શક્યું નહિ, એટલે મગજને વિશેષ શાન્તિ આપવી-તેની પાસે એક સુન્દર સરોવર હતું તે તરફ ચાલવા લાગ્યો, ત્યાં જતાંજ કુદરતી લીલાને દેખતાં વિચાર આવ્યો કે-આવું સુન્દર સરોવર પાણી વગરનું થઈ જતાં પક્ષીઓ તેની સામું પણ જોતા નથી, આ આનંદી પક્ષીઓ પણ પાસે રહેલા ફળ વિનાના ઝાડ સામું ખીલકુલ જોતા નથી, અને કરમાયેલા પુષ્પ પણ રસલુબ્ધ સ્વાર્થી ભમરાના આવા ગમનથી રહિત બની નિસ્તેજ લાગે છે.

મંત્રી મુદ્રા.

૧૭૩

અહો, આમાં બધે સ્વાર્થનોજ પ્રબળ વિલાસ છે, ખરેખર જગતમાં સ્વાર્થ લગીજ પરને પોતાનું માને છે તો પછી હું મંત્રીપદ લઉં પણ મારામાં સ્વાર્થ દેખશે ત્યાં સુધી સર્વ કોઈ માફ થઈ બની રહેશે, ને મારામાંથીજ સ્વાર્થ નહિં દેખાતાંજ કોઈ મારી સામું પણ જોશે નહિં; આમાં પ્રત્યક્ષ દષ્ટાંત મારા પિતાજીનું છે.

મંત્રીમુદ્રાથી તો મારે કંઈ કામ નથી. આ પ્રમાણે જ્ઞાનનો પ્રકાશ થતાંજ એકદમ ત્યાં વિવેક મૃદુતા ને વૈરાગ્યે વાસ કર્યો તેનું હૃદય શમરસથી ભીંજવા લાગ્યું, પરંતુ હજી આમાં એક અડચણ હતી.

કોશ્યા ગણીકાના પ્રેમ ચટકાઓ અત્યાર સુધી લક્ષ્ય બહાર હતા, પણ ઉપરનો વિચાર આવતાંજ મનમાં પ્રશ્ન થયો કે જ્યારે મંત્રીમુદ્રા નથી લેવી તો શું વેશ્યાને ઘેર જવું? ના ના ત્યાંતો નજ જવું. ગણીકા પણ નિર્ધન પુરુષને ત્યજે છે. જે કોશ્યાને હું આહું છું તે કોશ્યા પણ અત્યાર સુધીમાં પિતાએ મોકલેલ ૧૨૧૧ કરોડ સ્વર્ણ પ્રાપ્તિના સંતોષથી મને ચાહતી હતી. અહો! સજ્જન પુરુષને તેની સંગત પણ ત્યાજ્ય છે.

મારા પ્રબળ પુણ્યબળને ગણીકાની સોબતથી પાયમાલ કરું છું એ કેવું શરમ ભરેલું છે? જો કે હજી માફ કંઈ પુણ્ય અવશેષે રહેલું છે કે બ્રહ્માચારી એવા મને રાજાએ બોલાવ્યો, મંત્રીપદ આપવા ઇચ્છા બતાવી, પણ મંત્રીપદ વડે થતા બુદ્ધિમોથી એ અવશેષ પુણ્યનો નાશ કરવો, એ મને કોઈ રીતે હિતકર નથી, હું નિષ્પુણ્યક બનીશ ત્યારે કોઈ વંશ્યા કે રાજા મને કામ આવશે નહિં, માટે ગણીકા-પરથી પ્રેમ ઉઠાવવો, ને દગાખાજ ગણીકા પરથી પ્રેમ ઉઠાવી નિષ્કપટપણે સેવા કરનારની સતી સાધ્વી-શાંતિની સાથે પ્રેમ સંબંધ જોડવો....માત્ર ગણીકાના હિત ચાહવા બદલે સમસ્ત જગતનું હિત ચહાવું. વળી રાજા પણ કોઈના થયા નથી માટે અવિચારી રાજાની નોકરી કરવા છતાં શુદ્ધ ચૈતન્ય દેવની નોકરીમાં જોડાઈ એકપક્ષી જગતનું હિત આરાધવા ફરતાં સર્વ જગતનું હિત સાધવું એજ માત્ર હવે મને ઉચિત છે,

ત્યારે કરવું શું? દીક્ષા લેવી? જગતનું પરમાર્થ સાધતાં ઉચ્ચ જીવનના હરીફાઈમાં ઉચી શ્રેણીએ લઈ જનાર અમરપદ પ્રાપ્ત કરવાનું વૃત્ત, તેનો અંગીકાર કરવો, અને તે માટે વિશ્વપૂજ્ય મુદ્રાને અંગીકાર કરવી. બસ, આજ પરમોચ્ચ અડગ ધ્યેય છે. એમ વિચારી ત્યાં ને ત્યાંજ પંચમુષ્ટિથી લોચ કરી પહેરેલ રત્ન કંબલના તાંતણાનું રજોહણ બનાવ્યું ને સાધુવેશમાંજ નંદ રાજાની સક્ષામાં હાજર થયો.

આ યુવક તે મંત્રી શકડાલનો પુત્ર સ્વલીભદ્રજ હતો.

૧૭૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

પ્રકરણ ૮ મું.

“ વિચિત્ર મુદ્રા ”

આજે નંદની સભાનો જુદોજ તાલ હતો. શકડાલના પુત્ર સ્થૂલીભદ્રને મંત્રી-પદ આપવાનું રાજાએ જણાવ્યાથી ‘ સ્થૂલીભદ્ર તે સંબંધી વિચાર કરવાને રાજવાડીમાં ગયા છે તે હમણાંજ પાછા આવતાં રાજા તેને મંત્રીપદથી વિભુષિત કરશે, ’ આવી ધારણા સર્વ કોઈના હૃદયમાં રમી રહી હતી. ને તે આવે ત્યાં સુધી સભ્યગણ જુદી જુદી વાર્તાના આનંદ-ઉપભોગ કરતા હતા. એક તરફથી ગાયકવર્ગ પણ પોતાની કળાપટુતા દેખાડવાને, રાજા સમક્ષ અનેક પ્રકારનાં પ્રકાંડો ગોઠવી રહ્યા હતા. જેને જોવાથી શ્રોતાજનોને અભિનયની સાથે રસ પરિવર્તનની ક્રિયા આવી રહી હતી.

એટલામાં વિચિત્ર વેશધારી સ્થૂલીભદ્રે સભામાં પ્રવેશ કરી રાજા સન્મુખ જઈ ધર્મલાભ એવા શબ્દનો ઉચ્ચાર કર્યો.

રાજા તેને ઓળખીને બોલ્યો કે સ્થૂલીભદ્રજી કિમ્ આલોચિતમ્ શું ? આલોચના કરી ?

સ્થૂલીભદ્રે જણાવ્યું ‘ હા લોચિતમ્-હા લોચ કર્યો. જે કરવા લાયક હતું તે વિચારીને કર્યું છે, હુઃખદ પ્રધાનમુદ્રા કરતાં મેં ધારેલ પ્રધાનમુદ્રા વધારે કિંમતવાળી છે. માટે રાજન્ ધર્મલાભ ! આ પ્રમાણે કહી આ યોગીરાજ-સભાનો ત્યાગ કરી જલદી અધિક શાંતિનો પરિચય થાય તેવા સ્થાન પ્રતિ આલવા લાગ્યા.

“ વિનીત ”

૫૬૨
ઉપદેશક-પદ.

રાગ—“ માલકોશ ”

જીન નામ રટણ કર લાવ ધરી, (૨)

નર દેહ ન મળશે ફરી ફરી.....જીન નામ.

રાગ રહિત વિતરાગ ને પામી, (૨)

ખામી ન રાખીશ લાઈ જરી.....જીન નામ.

કેકે લવોમાં લટક્યો લાઈ, (૨)

કહેને કમાણી શી તેં કરી.....જીન નામ.

વિશ્વરચના પ્રબંધ.

૧૭૫

અગાધ આ ભવ દરીયો તરવા, (૨)
 પ્રભુ ભક્તિ છે સાચી તરી.....જન નામ.
 ભવ વનમાં રખજ્યો બહુ વેળા, (૨)
 હવે જઇ બેસજો ઠામ ઠરી.....જન નામ.
 પરમાતમ ! પામી હે ! આતમ, (૨)
 ભંડાર ભક્તિનો લે તું ભરી.....જન નામ.
 અધવચ અટકી જશો ઓચિતિ, (૨)
 દેહ રૂપી આ *શકટ ધરિ.....જન નામ.
 ભજ ભાવે જન નામ હે ! મનસુખ, (૨)
 એ છે અન્તે મુડી ખરી.....જન નામ.

મનસુખલાલ ડાયાભાઈ શાહ-વઢવાણ કેમ્પ.

ક ભૂગોળ મીમાંસા.

૨૦૦૦ ગજ લાંબી અને ૫૦૦ ગજ પહોળી વસ્તુના ચીત્રમાટે ઉચ્ચાઈ સૂચક રેખા નાની નાની દેખાડાય છે. જહાજ દૂર જાય છે તેની ક્રમશઃ પ્રીલમ લઇએ તો અંતિમ ફોટામાં કેવળ ધ્વજનું ચીન્હ હોતું નથી, તો શું ધ્વજ નથી એમ કહેવાય ? કેટલીક દૂર રહેલ વસ્તુની ધ્વજ દેખાતી હોય તો પણ તે ધ્વજનો રંગ કેમ દેખાતો નથી ? શું તે ધ્વજનો રંગ નાબુદ થયો છે ?

પાશ્ચિમાત્યો જોગ્રાફીમાં કહે છે કે—ભુભાગપર, નીચે સ્થૂલ સ્થૂલ અને ઉપર ઉપર સૂક્ષ્મ સૂક્ષ્મ પૃથ્વી જાતિના અને જલજાતિના સ્કંધો ફરે છે, જેમાંના સ્થૂલ સ્કંધો દૃષ્ટિના પ્રતિરોધક છે. આ હેતુથી પણ દૂરના વહાણનો ઉપરનો ભાગ દેખાય છે, પણ નીચેનો ભાગ દેખાતો નથી.

ભૂખ્રમણ કરનારા મુસાફરો જે સ્થાનેથી નીકળે તેજ સ્થાને પાછા આવે છે, તેનું કારણ પૂર્વ-પાશ્ચિમ વૃત્ત ગમન છે. (જુઓ ચીત્ર) આપણી દૃષ્ટિ ચારે બાજુ ૩ માઇલ સુધી દેખે છે, ઉંચે ચઢી જોતાં વિશેષ દેખે છે, તેથી પૃથ્વીને ઉપસવા જેવી ગોળ માનવામાં આવે છે. સમુદ્રમાં પણ આ રીતે દેખાય છે, તો શું સમુદ્ર ઉપસેલો છે કે સપાટ છે ?

* શકટ ધરિ=ગાડાની ધરિ.

૧૭૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

વળી એક પાણીની ગોળીની એક બાજુ માટીનો મોટો ઢગલો કરીએ, પણ તેનું આકર્ષણ દેખાતું નથી.

આ દરેક બાબતોથી નક્કી થાય છે કે આપણી દૃષ્ટિ દૂરના ભૂભાગને નથી દેખી શકતી. માટે પૃથ્વી ઢાળ પડતી ગોળ દડાજેવી છે એમ નથી. અર્થાત્ પૃથ્વી સીધી સપાટ છે. દૂરના પદાર્થો નહીં જોવામાં દૃષ્ટિનો દોષ છે, તથા ગુરૂત્વાકર્ષણનું મંતવ્ય પણ ગલત છે.

શ્રીમાન્ સ્વાદ્રાદ વારિધિ પં. ગોપાલદાસજી ખરૈયા
મુરૈના (ગ્વાલીઅર)

જી બૃહિમણમાં નદીનું સ્થાન.

પાણીનો પ્રવાહ નીચાણમાં ઢળે છે, જેથી નદીનું વેણ પણ ઢોળાવ તરફ હોય છે. આ રીતે કોઈ નદી ઉત્તરમાં, કોઈ દક્ષિણમાં, કોઈ પૂર્વમાં, તો કોઈ પશ્ચિમમાં જઈ મહાનદી કે સમુદ્રને મળે છે, પણ અહીં એમ તો ન માની શકાય કે સમુદ્ર નદીના પાણીનું આકર્ષણ કરે છે. હવે જો પૃથ્વીને ચક્રાવે લેતી માનીએ તો જ્યારે સમુદ્રવાળો ભૂખંડ ઉપર આવે અને નદીના મૂળનો ભાગ નીચે રહે ત્યારે નદીના પાણીની ત્રિશંકુના જેવી કદંગી સ્થિતિ થાય, અને નદીનું પાણી નીચાણમાં ન જતાં અવળું પણ જાય, આવી મનોકલ્પનાને જન્મ આપવો પડે, તો આટલાથી એમ કબુલ નથી થતું કે—પૃથ્વી સ્થિર હોઈ સૂર્યની આસપાસ ગબડતી નથી.

કમળશીલાઈ—રાધનપુર.

ગ સૂર્યની ગતિનો ફેરફાર.

(ડા. જગદીશચંદ્ર બસુ દ્વિગ્વિજય—વિભાગ ૮ પૃષ્ઠ ૫૮)

અમો રોજ ઉપર અઢીને નકશો જોવા જતા કે:—પહેલે દિવસે અમે કેટલી મજલ કાપી છે? તે નકશામાં અઠવાડીયાના બધા વાર તથા તારીખો પણ આપેલાં હતાં. એક દિવસે એક રાતમાંજ એક કૌતુક થયું. અમે શુક્રવારે તા. ૨ જી એપ્રિલની રાત્રે પથારીમાં સૂતા હતા, અને બીજી સવારે જાગ્યા ત્યારે તા. ૪ થી એપ્રિલ અને રવિવાર થયો હતો. આ પ્રમાણે એક આખો દિવસ ભેદ ભરી રીતે શુભ થઈ ગયો હતો x x કેલેન્ડરના આ ફેરફારે પહેલી નજરે ગુંચવાડો ઉભો કરે છે, કારણ કે—અમુક ગણિતરેખાની પૂર્વ તરફ શુક્રવાર હોય છે, અને બીજી તરફ એ રેખાથી થોડી વારને છેટે એજ ક્ષણે રવિવાર થાય છે.

વીશમી સદી ૭-૫ પા. ૪૨૨
ઓગસ્ટ ૧૯૧૬

}

લી૦
મી૦ બસીસ્વરસેન.

વિશ્વરચના પ્રબંધ.

૧૭૭

પરિશિષ્ટ ૭ મું.

આ તિરછા લોકમાં અઢી ઉદ્ધાર સાગરોપમના જેટલા સમય હોય તેની બરોબર દ્વીપ એને સમુદ્ર છે. એકેક થકી બમણા બમણા, એટલે—પહેલા થકી બીજો બમણો અને તે થકી ત્રીજો બમણો એમ વિસ્તારે કહ્યા છે. વચમાં પહેલો જંબુદ્વીપ તે થાળીને આકારે છે, અને બીજા સઘળા દ્વીપ તથા સમુદ્ર ચુડીને આકારે છે. તેના નામની ક્રમવાર વિગત નીચે મુજબ—

૧ જંબુદ્વીપ	૨૧ અરુણવરાવભાસ દ્વીપ	૪૧ ભુયંગ દ્વીપ
૨ લવણ સમુદ્ર	૨૨ અરુણવરાવભાસ સમુદ્ર	૪૨ ભુયંગ સમુદ્ર
૩ ઘાતકીખંડ દ્વીપ	૨૩ કુંડલ દ્વીપ	૪૩ ભુયંગવર દ્વીપ
૪ કાલોદધિ સમુદ્ર	૨૪ કુંડલ સમુદ્ર	૪૪ ભુયંગવર સમુદ્ર
૫ પુષ્કરવર દ્વીપ	૨૫ કુંડલવર દ્વીપ	૪૫ ભુયંગવરાવભાસ દ્વીપ
૬ પુષ્કરવર સમુદ્ર	૨૬ કુંડલવર સમુદ્ર	૪૬ ભુયંગવરાવભાસ સમુદ્ર
૭ વારુણીવર દ્વીપ	૨૭ કુંડલવરાવભાસ દ્વીપ	૪૭ કુસ દ્વીપ
૮ વારુણીવર સમુદ્ર	૨૮ કુંડલવરાવભાસ સમુદ્ર	૪૮ કુસ સમુદ્ર
૯ ક્ષીરવર દ્વીપ	૨૯ શંખ દ્વીપ	૪૯ કુસવર દ્વીપ
૧૦ ક્ષીરવર સમુદ્ર	૩૦ શંખ સમુદ્ર	૫૦ કુસવર સમુદ્ર
૧૧ ધૃતવીર દ્વીપ	૩૧ શંખવર દ્વીપ	૫૧ કુસવરાવભાસ દ્વીપ
૧૨ ધૃતવીર સમુદ્ર	૩૨ શંખવર સમુદ્ર	૫૨ કુસવરાવભાસ સમુદ્ર
૧૩ ઇન્દ્રવર દ્વીપ	૩૩ શંખવરાવભાસ દ્વીપ	૫૩ કૌચ દ્વીપ
૧૪ ઇન્દ્રવર સમુદ્ર	૩૪ શંખવરાવભાસ સમુદ્ર	૫૪ કૌચ સમુદ્ર
૧૫ નંદીશ્વર દ્વીપ	૩૫ રચક દ્વીપ	૫૫ કૌચવર દ્વીપ
૧૬ નંદીશ્વર સમુદ્ર	૩૬ રચક સમુદ્ર	૫૬ કૌચવર સમુદ્ર
૧૭ અરુણ દ્વીપ	૩૭ રચકવર દ્વીપ	૫૭ કૌચવરાવભાસ દ્વીપ
૧૮ અરુણ સમુદ્ર	૩૮ રચકવર સમુદ્ર	૫૮ કૌચવરાવભાસ સમુદ્ર
૧૯ અરુણવર દ્વીપ	૩૯ રચકવરાવભાસ દ્વીપ	
૨૦ અરુણવર સમુદ્ર	૪૦ રચકવરાવભાસ સમુદ્ર	

કૌચ.

એ પ્રમાણે અનુક્રમે ઉત્તમ વસ્તુઓના નામવાળા દરેક નામના ત્રિપ્રત્યાવ-
તારે કરીને છેવટમાં પહેલા સુરવરાવભાસ સમુદ્રસુધી ગણવા. ત્યારપછીના દ્વીપ
સમુદ્રોમાં ફરી ફરીવાર જંબુદ્વિપથી સુરવરાવભાસ સુધીના નામે હોય છે. એજ
પ્રમાણે એક જ નામના અસંખ્યાતા દ્વીપ-સમુદ્રો છે, અને છેલ્લા દ્વીપ સમુદ્રો
અનુક્રમે—૧-દેવદ્વિપ, ૨-દેવસમુદ્ર, ૩-નાગદ્વિપ, ૪-નાગસમુદ્ર, ૫-ચક્ષુદ્વિપ,
૬-ચક્ષુસમુદ્ર, ૭-ભૂતદ્વિપ, ૮-ભૂત સમુદ્ર, ૯-સ્વયંભૂ દ્વીપ અને ૧૦-સ્વયંભૂરમણ
સમુદ્ર છે.

(સંપૂર્ણ)

મુનિરાજ : શ્રી દર્શનવિજયજી મહારાજ.

૧૭૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

કાર્યસિદ્ધિમાટે સદ્વિચારોની આવશ્યકતા.

કોઈપણ કાર્યમાં સફલતા કે નિષ્ફળતાનું દર્શન થવું તે ઉભય પરિણામ મનુષ્યના વિચારોનું પરિણામ છે. તેથી પ્રત્યેક મનુષ્યની નિર્ભળતા, સમળતા, પવિત્રતા, અપવિત્રતા તેના સાથેજ સંબંધ રાખે છે. અને તેનો ઉત્પાદક પણ તે પોતેજ છે. સુખમય અને દુઃખમય સ્થિતિ મનુષ્ય પોતેજ પોતાના હાથે ઉભી કરે છે.

મનુષ્ય પોતાના વિચારોને ઉન્નત કરવાથી ઉન્નત બને છે. મનુષ્યે કોઈપણ કાર્યમાં સફલતા પ્રાપ્ત કરવા પૂર્વે શુભામીના વિચારો, પાશવવૃત્તિની દુર્વાસનાઓ કામવાસના વિષયક તથા સ્વાર્થ સાધનાના વિચારોને તિલાંજલી દેવી જોઈએ. પાશવવૃત્તિના વિચારો કરવાથી મનની ગુપ્ત શક્તિઓ હસ્તગત થતી નથી અને પરિણામે નિષ્ફળતા પ્રાપ્ત થાય છે. જેમણે પોતાના વિચારોને આરંભથીજ નિયમપૂર્વક રહી વશ રાખ્યા નથી તે કોઈ પણ મોટો અધિકાર કરવાને કોઈ સારા કાર્યની વ્યવસ્થા કરવાને લાયક નથી. કારણકે તેણે પસંદ કરેલા સ્વદેપ વિચારોની સીમાનું ઉલ્લંઘન તે કરી શકતો નથી.

મનુષ્ય પશુવત્ વિચારોનો જેટલા પ્રમાણમાં ત્યાગ કરશે તેટલા પ્રમાણમાં તેની ઉન્નતિ થશે. જનસમાજ લોભી, સ્વાર્થી, કે દુષ્ટ મનુષ્યપર કદીપણ દષ્ટિપાત કરતો નથી. જ્ઞાન તથા વિદ્યાને માટે જે વિચારો એકત્ર કરવામાં આવે છે તેમના પરિણામરૂપ સફલતા બુદ્ધિ તથા જ્ઞાન છે. દરેક પ્રકારની સફલતા વિચાર તથા ઉદ્યોગનો મુગટ છે.

એક મનુષ્ય જે એક વખત સંસારમાં મહાન વિજય મેળવે અને તે સાથેજ તે ઉત્તમ પ્રકારે આત્મ શાસન કરતો રહેતો તેની ઉન્નતિ ચિરસ્થાયી થશે; પરંતુ જો તે પોતાના મનમાં અભિમાન તથા બુદ્ધિના ભ્રમને પાડનાર વિચારોને પ્રવેશ કરવા દેશે તો તેનું પુનઃ પતન થશે તેમાં સંદેહ નથી.

ઘણા લોકો સફલતા પ્રાપ્ત કરવા માટે એક વખત સદ્વિચારો તથા સદ્-ઉદ્યોગ કરે છે તે પ્રાપ્ત કર્યા પછી તેને ધારણ કરી રાખવા માટે જોઈએ તેટલી સાવચેતી રાખતા નથી તેઓ ફરી નિષ્ફળતા પ્રાપ્ત કરે છે. મનુષ્યોને પોતાના ઇચ્છિત કાર્યોને પૂર્ણ કરવા માટે તો આત્મસંયમની અવશ્ય જરૂર પડે છે.

જેઓને ઉચ્ચ પ્રકારની સફલતા પ્રાપ્ત કરવી હોય તેમને બલિદાન પણ ઉચ્ચ કોટીનું સામાન્ય મનુષ્ય ન આપી શકે તેવું આપવું જ પડે. દુઃખ સહ્યા

પ્રકીર્ણ અને વર્તમાન સમાચાર.

૧૭૯

વગર સુખ પ્રાપ્ત થતું નથી. કેટલાક એમ કહે છે કે એક રાજા કે શ્રીમંતને ત્યાં જન્મેલ મનુષ્ય તે કયાં દુઃખ સહન કરવા ગયા હતા ? તેનો ખુલાસો માત્ર એ છે કે આપણે પુનર્જન્મ માનનારા છીએ. આગલાભવોની જેમ આ ભવમાં અને આ જન્મના આપણાં શુભાશુભ કર્મો જેમ આવતાં જન્મમાં ભોગવીએ છીએ—ભોગવવાના છે એમ આપણે શાસ્ત્રોથી તેમ દુનીયા અને પોતાના અનુભવથી માનતાં બાણતા આવ્યા છીએ, તે સિદ્ધાંત મુજબજ મનુષ્યની પ્રવૃત્તિ શુભ કાર્ય તરફ પ્રેરાય છે, એટલા માટે મનુષ્યના ભાગ્યને મનુષ્ય પોતે જન્મ આપે છે અને ઉપર જેમ કહેવામાં આવ્યું તેમ “ મન તેજ મનુષ્યોના બંધ અને મોક્ષનું કારણ છે ” માટે મનુષ્યે શુભ કર્મ કરી પોતાના જીવનનું સાર્થક કરવું જોઈએ.

જે મનુષ્ય પોતાની આ જન્મે સ્થિતિ સુધારવા માંગતો હોય તેમણે પ્રથમ પોતાના વિચાર સુધારવા જોઈએ. પછી તે પ્રમાણે વર્તન કરવું જોઈએ જેથી કહેવામાં આવે છે કે વિચાર તેવું પરિણામ છે, આત્મોન્નતિ ઈચ્છનાર મનુષ્યે વિચાર સુધારવાની પ્રથમ આવશ્યકતા છે.

આત્મવહ્નિભ.

પ્રકીર્ણ અને વર્તમાન સમાચાર.

આ માસની તા. ૮-૯-૧૦ શની, રવિ અને સોમવારના રોજ શ્રી દક્ષિણામુર્તિ બોર્ડિંગના પ્રયત્ન અને આમંત્રણથી જાત્રાલય [બોર્ડિંગ] સંમેલન મુંબઈ ખલાકા માટે થયું હતું. આ દક્ષિણામુર્તિ બોર્ડિંગના સુપરીન્ટેન્ડેન્ટ નૃસીંહપ્રસાદભાઈ તેના આત્મા અને સેવાભાવી સજ્જન મનુષ્ય છે. સાથે વિચારક, કેળવણીના ક્ષેત્રના બહોળા અનુભવી છે. જેથી જાત્રાલયોની ઉચ્ચ સ્થિતિ થતાં તેમાં રહેતા બાળકો આદર્શ નિવડે તેવો કોઈ ખાસ પ્રબંધ તમામ જાત્રાલયોમાં થાય તે માટે આ સંમેલન તેઓ વગેરે બંધુઓના પ્રયત્નથી થયું હતું. અહીં ઝાતિ, ધર્મ કે કામનો ભેદ નહોતો. જૈન વગેરે જાત્રાલયોના સંચાલકોને પણ સાર્વજનિક આમંત્રણ હોવાથી સૌ આવ્યા હતા. સત્કાર કમીટીના પ્રમુખ જગજીવનદાસ નારાયણ મહેતાનું ભાષણ જાત્રાલયોના અનુભવસિદ્ધ જેમ હતું, તેમ આ સંમેલનના પ્રમુખશ્રી રામનારાયણ વિશ્વનાથ પાઠક જેઓ અમદાવાદ વિદ્યાપીઠમાં પ્રોફેસર હોઈ અને અનુભવી અને વિદ્વાન હોઈ તેમનું ભાષણ વિદ્યાર્થીઓને હૃદયસ્પર્શી હતું. સાથે કેટલુંક ખાસ જાત્રાલયો માટે નવું બાણવા જેવું હતું. ત્રણ દિવસ ભાષણો, રાત્રિના નાટ્ય પ્રયોગો, સંગીત અને કસરતના પણ પ્રોત્સાહો હતા. અનેક વિદ્વાનો આવવાથી આવા સંમેલનોમાં જેમ ભાષણોથી કંઈ નવું મળી શકે છે તેમ અરસપરસ ચર્ચાથી—આપ લેથી પણ નવું મેળવી શકાય છે. શ્રીમાન પદ્મણી સાહેબનું ભાષણ અને પ્રમુખશ્રીનો ઉપસંહાર ખાસ સાંભળવા જેવો હતો.

ધાર્મિક શિક્ષણની ચર્ચા પણ એક દિવસ હતી; જે કે જુદા જુદા મતો તે માટે મળ્યા હતા. જે કે આપણી જૈન સમાજને તે ઉપયોગી નહોતા. છતાં એટલું તો કહેવું જોઈએ કે જમાનાને અનુસરી આપણી જૈન સમાજમાં હૃદયની—મનની વિશાળતા હોય તો ત્રણે શીરકા. નહિ તો પણ

૧૮૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

દરેક શ્રીરકાઓએ પોતપોતાના શહેરમાં આવાં છાત્રાલયો ખોલવા નોંધ્યો. ખીજા કરતાં આપણી સમાજમાં કંઈક સંખ્યામાં વધારે છાત્રાલયો છે, પરંતુ તેને આદર્શ બનાવવા માટે તેના વ્યવસ્થાપકો, માલિક, મનની ઉદારતાવાલા [ગૃહપતિ આદર્શ જીવનવાળા સુશિક્ષિત, વ્યવસ્થા કરી શકે તેવા શાંત અને સરળ સ્વભાવી તેના આત્મા ભાકુતિ નહીં તેવા હોવા નોંધ્યો અને તેવા] ગૃહપતિને સ્વતંત્ર વ્યવસ્થા સોંપવા માટે ઉત્સુક નોંધ્યો. આવી રીતે છાત્રાલયોના સંમેલનોની આપણી ક્રામમાં પણ જરૂર છે. તેથી દરેક છાત્રાલયની ખામીઓ મુશ્કેલી જણાતાં દૂર થાય, ધાર્મિક શિક્ષણ એક સ્વરૂપ અને વ્યવસ્થિત થતાં સરખું આપી શકાય અને કોઈ પણ છાત્રાલયની ખામી કે અપૂર્ણતા દૂર થતાં તે તે છાત્રાલય આદર્શ થતાં, અથવા સુવ્યવસ્થિત થતાં વિદ્યાર્થીઓનું શિક્ષણ, વ્યવહાર કુશળતા, ભાઈચારો, સંયમ, સેવાની ભાવના, દ્વિસાનુ દ્વિસ વૃદ્ધિ થાય અને જૈન સમાજનો થોડા ઘણા અંશે આવા કાર્યમાં ખર્ચાતો પૈસાનો સફળ થાય. જેમ પ્રાચીન કાળમાં ગુરૂકુળો હતી, અધ્યાપકોને ત્યાં કુમારાવસ્થા શિક્ષક પાસે ત્યાં રહી ગાળવામાં આવતી, તેમ આ કાળ માટે આવા ગુરૂકુળો કે છાત્રાલયોની ખાસ જરૂર છે. જુદા જુદા ગામના, કુટુંબના, જ્ઞાતિના એકબીજા પાળતા, જુદી જુદી પરિસ્થિતિમાં ઉછરેલા અને ભિન્ન ભિન્ન પ્રકૃતિવાળા બાળકો એક સાથે એક સ્થળે રહી મનુષ્ય જીવન-ગૃહસ્થજીવનનું એક સરખું ધ્યેય સાધવાને મથે એવા કાર્યો કરવામાં એક સાથે તે દ્વારા વૈર્ય, સંયમ અને ત્યાગવૃત્તિઓ કેળવે, અરસપરસ સ્નેહ અને સેવાભાવનાની લાગણી ઉત્પન્ન થતાં સારું શિક્ષણ મેળવી, વ્યવહારકુશળતા પ્રાપ્ત કરી જૈન ગૃહસ્થજીવન કેમ જીવવું તે શીખે, જેથી તેમાંથી ઉદ્ભવવું બળ, હિંમત, પ્રાપ્ત કરી સમાજ, જ્ઞાતિ, ધર્મ અને દેશ પ્રત્યે પોતાનું કર્તવ્ય શીખી તેનું પાલન કરે, એવા આ કાળના આપણા છાત્રાલયોનો ઉદ્દેશ રાખી છાત્રાલયો ચલાવવા નોંધ્યો અને નવા છાત્રાલયો તેવાજ ઉદ્દેશથી ખોલવા નોંધ્યો.

આ છાત્રાલયમાં આવેલા ત્રણે શ્રીરકાના જૈનબંધુઓએ આ સંમેલનનું કાર્ય નોંધી આપણે ત્રણે શ્રીરકાઓએ પણ આવું સંમેલન કરવું નોંધ્યો, અથવા બહાર ગામથી આવેલા આપણા ત્રણે શ્રીરકાના બંધુઓએ ભેગા થઈ પોતપોતાના છાત્રાલયો સંબંધી તુટી-મુશ્કેલીઓ અગવડો, ખામીઓ વગેરે સંબંધમાં વિચારની આપણે કરવી તે માટે એક સ્થળે એકઠા થવાની ઈચ્છા થતાં તા. ૧૧-૧-૧૯૨૭ સોમવારના રોજ શ્રી ભાવનગર જૈન ઓર્ડિંગના તરફથી ભાઈ વિક્રમદાસ મળચંદ શાહ તથા ગાંધી વલ્લભદાસ ત્રિભુવનદાસે આવેલા સર્વ બંધુઓને ઉપરોક્ત વિષયની ચર્ચા માટે આમંત્રણ કર્યું. રાત્રિના સાતવાગે અત્રેના સંભાવિત ગૃહસ્થો, શેઠ કુંવરજી આણંદજી, માસ્તર મોતીચંદ ઝવેરચંદ, જૈનપત્રના અધિપતિ શેઠ દેવચંદભાઈ, વોરા ગીરધરભાઈ ગોરધન, શાહ દામોદરદાસ હરજીવન, શેઠ હેમચંદ મંગળચંદ વગેરે તેમજ વિદ્યાર્થીઓ અને આવેલા બંધુઓ શુભારે સો માણસોએ હાજરી આપી હતી. આ વિષયના સંબંધમાં સૌ બંધુઓને પોતાના વિચાર જણાવવાની વિનંતિ કરતાં કેટલાક બંધુઓએ પોતાના વિચાર જણાવતાં, ચર્ચા થતાં છેવટ અમદાવાદ નિવાસી વિદ્વાન બંધુ પંડિત ભગવાનદાસભાઈ તથા શાહ ધીરજલાલ ટોકરશી બંને બંધુઓની નિમત્તોક કરવામાં આવી, અને તે બંને બંધુઓએ મુખર્ષ મલાકામાં ત્રણે શ્રીરકાઓના કેટલાક છાત્રાલયો છે તેનો નોંધ તથા તેના માલિકો, વ્યવસ્થાપકો સંચાલકોને છાત્રાલયના આવા સંમેલન માટે તેઓનો શુભ અભિપ્રાય છે, તે જાણવા માટે પગવ્યવહાર કરી જૈન પેપરોમાં ખબર આપવા. હાલ તેટલું કરવાનું નક્કી થતાં, પરસ્પર ઝોળખાણ કરાવતાં આનંદ પૂર્વક મીટીંગ બરખાસ્ત કરવામાં આવી હતી.

સાભાર સ્વીકાર અને સમાલોચના

૧ જૈનધર્મકી મહત્તા--ઓર પં. પરમાનંદજીકી અજ્ઞાતા - નામની છુક પ્રકાશક- શાહ ઓટમલજી મોતીજી બવાલવાળા તરફથી ભેટ મળેલ છે. આ ગ્રંથના લેખક મુનિરાજશ્રી કલ્યાણવિજયજી મહારાજ છે. પંડિત પરમાનંદજી પાલીના જૈન સંઘ તરફથી જૈન પાઠશાળામાં અધ્યાપકનું કાર્ય કરે છે. અને સાધુ સાધ્વી મહારાજને પણ સંસ્કૃત વગેરેનું અધ્યયન કરાવે છે. આવા એક જૈન અધ્યાપકના હાથે જૈન ધર્મ પર આક્ષેપો થાય તે બહુ સર્વને ખેદ થાય તે સ્વાભાવિક છે, પંડિતજી પરમાનંદજીએ શ્રીમાલી અબ્યુદય પુ. ૧૨ અંક ૨-૬-૭-૮ માં અને બીજે સ્થળે પણ જૈનધર્મ ઉપર એટલા બધા આક્ષેપો કર્યા છે કે તે તેમની અજ્ઞાનતા સિવાય બીજું કંઈ નથી. જેજે પુસ્તકોમાં જૈનધર્મ પર આક્ષેપો કર્યા છે, તેના ઉપર આ છુકના લેખક મહાત્મા કલ્યાણવિજયજી મહારાજે તેની સમાલોચના કરી પંડિતજી પરમાનંદજીની અજ્ઞતા બતાવી આપી છે. જેથી અમે મુનિરાજશ્રી કલ્યાણવિજયજીને ધન્યવાદ આપીએ છીએ કે આવા એક જૈન ધર્મ ઉપર આક્ષેપ કરનાર જૈન ધર્મના અજ્ઞાની પંડિતને બહાર દાવી જૈન ધર્મનું ખરું સ્વરૂપ પ્રગટ કર્યું છે. જે મનુષ્ય જૈન ધર્મનો દ્વેષી હોય અથવા તેનાથી અજ્ઞ હોય તે ગમે તેવો ભાષા, વ્યાકરણ વગેરેનો પંડિત હોય છતાં જૈન પાઠશાળામાં કે સાધુ-સાધ્વીને બહુ વવાનું કાર્ય કરતો હોય તો તેનાથી બહુનારાઓને બિવિધમાં કેટલો અનર્થ થશે તેનો ખ્યાલ લાગ્યા વગર પાલીના જૈન સંઘે આવા પંડિતોને જૈન ધર્મના અધ્યાપક તરીકે રાખવો યોગ્ય નહોતો. આવી બાબત ખાસ સમાજે વિચારવા જેવી છે. આ ગ્રંથ હિંદી ભાષામાં લખાયેલ છતાં તેના જિત્તાસુ અને પાલીના જૈન સંઘે પઠન કરવાની જરૂર છે. એક આનાની ટીકીટ મોકલવાથી પ્રકાશકને લખવાથી ભેટ મળી શકશે.

૨ શ્રી સંમેત શિખર મંડન વિશંતિ જિનપૂજ--પ્રકાશક શ્રી હંસવિજયજી જૈન ક્રી લાયબ્રેરી તરફથી ભેટ મળેલ છે. આ પૂજ નવિન છે અને તેના રચયિતા શાંતમૂર્તિ મુનિરાજ શ્રી હંસવિજયજી મહારાજ છે તેઓશ્રીનું શાસ્ત્રીય જ્ઞાન સંગીન છે. તેઓશ્રીની કૃતિની આ બીજી પૂજ છે. તેની ભાષા રસિક, અર્થ ભાવ ગાંભીર્ય છે તેમજ તે વાંચનારને કે બહુવનારને શાંતિ અને અને ભક્તિ સાથે પ્રભુ પ્રેમનો પ્રવાહ બહુ વહેતો હોય તેમ અનુભવ થાય છે. પત્રીત્ર તીર્થની પૂજમાં વીશ પૂજનો સમાવેશ કરેલો છે; અને તે જુદા જુદા જોડે અને રાગોમાં રચના કરવામાં આવી છે. વિષિ પણ આપવામાં આવેલી છે. છેવટના ભાગમાં કેટલાક સ્તવનો મહારાજની કૃતિનાં આપી તેમજ આ ગ્રંથના કર્તા પરમ કૃપાળુ મહારાજશ્રીની જામી આપી પ્રકટ કરનાર સંસ્થાએ ગુરૂ ભક્તિ દર્શાવી છે. કિંમત બે આના સર્વ કોઈ લાલ લઈ શકે તે માટે રાખેલ યોગ્ય છે. પ્રકટ કર્તાને ત્યાંથી મળી શકશે.

૩ પાટણ પત્રિકા--માસિક વર્ષ ૨ જુ અંક ૧-૨ નો સમાલોચનાર્થ અમેને ભેટ મળેલ છે. જૈન સંસ્થા તરફથી પ્રકટ થતું છતાં તે એકલા જૈન સમાજને લગતાજ માત્ર વિષયો ન આપતાં સર્વ દેશીય વિષયો અર્થે છે. પોતે જણાવેલી ભાવના પાર પડો તેમ અમે ઇચ્છીએ છીએ. દેશ

૧૮૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

અને સમાજના સુધારા ને ઉન્નતિ માટે પેપર તે ચાર પાયા પૈકી એક પાયા છે. અને તેને દૃઢતા પૂર્વક નિભાવી રાખવો તે જન્મ આપનાર અને સહાય આપનાર ઉપરજ આધાર રાખે છે. આ 'પાટણુ પત્રિકા'ના આ અંકનું પડન કરતાં તેમાંહે આવેલા વિવિધ વિષયો સમૂચિત અનુસરતા અને યોગ્ય રીતે ચર્ચેલા જણાય છે. પાટણુની પ્રેમએ તો 'તે કેમ વધારે પ્રગતિમાન થાય તેવી દરેક સહાય આપવીજ જોઈએ. અમે તેની ઉન્નતિ ઇચ્છીએ છીએ. વાર્ષિક લવાજમ રૂ. ૧-૦-૦ મળવાનું સ્થળ શા. અમીરચંદ ખેમચંદ શ્રી પાટણુ જૈન યુવક મંડલ મુંબઈ-સેન્ટ હરટ'સોડ દહેરી બીહડીંગ નં. ૪

૪ શ્રી દિગંબર જૈન માસિકનો સચિત્ર વીશમા વર્ષનો પહેલો બીજો અંક-- સમાલોચના માટે મળ્યો છે. દેશના સુધારા માટે અને તેની જાણ માટે પેપર તે એક સમાજનો પાયા છે, તેમ દિગંબર જૈન બંધુઓની ધાર્મિક તથા વ્યવહારિક સુધારણા અને ઉન્નતિની જાણ માટે આ માસિક વીશ વર્ષથી તેમના સમાજની સેવા બળતી રહેલ છે આખા હિંદમાં તેનો લાભ લઈ શકાય માટે ગુજરાતી તથા હિંદી ભાષામાં પ્રકટ કરવામાં આવે છે. આ અંકને ચિત્રમાં બનાવી તેની સુંદરતામાં વૃદ્ધિ કરી છે. આ અંકમાં ૫૩ વિષયો તથા દેવ, ગુરૂ વગેરેના ચિત્રો આપી આ અંકને આકર્ષક બનાવેલ છે કેટલાક લેખો જુદા જુદા The Light everlasting શ્રીયુત જગમંદિરલાલ જૈની બેરીસ્ટર એટલો, જૈનધર્મ રાજ્ય પ્રગતે હિતકાળ બ્રહ્મચારીજી શ્રી-યુત શિતળ પ્રસાદજી વગેરે વગેરે અનેક વિદ્વાન બંધુઓના લેખો મનનીય છે. એકંદરે અમે તેના તંત્રી શ્રીયુત મળચંદલાલ કિસનદાસ કાપડીયાને તેમની આ ધણી વર્ષોની સેવામાટે ધન્યવાદ આપીએ છીએ.

નીચેના ગ્રંથો શેઠ અમરચંદ ભૈરદાનજી શેડીયા બીકાનેર તરફથી અમોને ભેટ મળ્યા છે તે આભાર સાથે સ્વીકારવામાં આવે છે.

સૂત્ર વિષાક સૂત્રમ.	...	...	...	રૂ. ૦-૮-૦
નિતી શિક્ષા સંગ્રહ ભાગ ૧ લો.	...	...	...	૦-૩-૬
બડી સાધુ વંદના.	...	...	...	૦-૧-૩
હિન્દી બાલ શિક્ષા ભાગ ૧ લો.	...	...	...	૦-૦-૯
નૈતિક એર ધાર્મિક શિક્ષા...	...	...	...	૦-૨-૦
લઘુ દંડકના થોડકા.	...	...	...	૦-૧-૬
જ્ઞાન બહોતેરી.	...	...	...	૦-૦-૬
હિન્દી બાલ શિક્ષા ભાગ ૨ જો.	...	...	...	૦-૨-૦
„ ભાગ ૩ જો...	...	...	...	૦-૩-૦
સચ્ચા દાર્ધજ-એક માતાની પુત્રીને શિખામણ.	...	...	...	૦-૨-૦
ઉત્તરાધ્યન સુત્ર. પાના ૧૬ ગાથા ૨૭૪ (ઝીકોગ્રાફ)	...	...	...	૦-૮-૦

નમ્ર સુચના.

અમારા માનવંતા સભાસદોને જણાવવા રજા લખ્યે છીયે કે સભાનો સં. ૧૬૮૨ ના આશો વદી ૦)) સુધીનો રીપોર્ટ તૈયાર થાય છે. થોડા દિવસ પછી તે પ્રકટ થશે જેથી તે સંબંધમાં કોઈપણ સભાસદ બંધુઓએ કંઈ સુચના કરવા જેવું હોય તો સભાને લખી જણાવવું, જેથી અગાઉ મળનારી મીટીંગમાં તે રજુ કરવામાં આવશે.

શ્રી પંચપ્રતિકમણુ સૂત્ર અર્થ સહિત.

મૂળ, ભાવાર્થ, વિશેષાર્થ, નોટ વગેરે. તદ્દન શિક્ષણુની પદ્ધતિએ નવી શૈલીથી અર્થ વગેરે સહિત રચના, બાળક, બાળકીઓ જલદીથી મૂળ તથા અર્થ સરલ રીતે શીખી શકે તેવી રીતે તૈયાર કરી છપાવેલ છે. શાળાઓ માટે ખાસ ઉપયોગી. વધારે લખવા કરતાં મંગાવી ખાત્રી કરો. કિં. રૂ. ૧-૧૨-૦ મુદ્દલ કિંમત પોસ્ટેજ જુડું.

તૈયાર છે.

“શ્રાવક ઉપયોગી ખાસ ગ્રંથ.”

તૈયાર છે.

“શ્રી આચારોપદેશ ગ્રંથ.”

આચાર એ પ્રથમ ધર્મ છે એમ શાસ્ત્રકારો કહે છે, તે શું છે તે આ ગ્રંથમાં બતાવેલ છે. રાત્રિના ચતુર્થ પહોરે (બ્રાહ્મસુદૂર્ત વખતે) શ્રાવકે જાગ્રત થઈ શું ચિંતવવું? ત્યાંથી માંડીને આખા દિવસની તમામ વ્યવહારિક તેમજ ધાર્મિક કરણી કેવા આશયથી તથા કેવી વિધિથી શું કરવી? રાત્રિએ શયનકાળ સુધીમાં, મન, વચન, કાયાની શુદ્ધિપૂર્વક ધર્મ આજ્ઞાઓના પાલન તરીકેનું આચાર વિધાન કેવું હોવું જોઈએ? વગેરે અનેક ગૃહસ્થ ઉપયોગી જીવનમાં પ્રતિદિન આચરવા યોગ્ય સરલ, હિતકાર યોજના આ ગ્રંથમાં બતાવેલ છે. શ્રાવકધર્મને માટે જીંદગીની શરૂઆતથી વ્યવહાર અને ધર્મના પાલન માટે પ્રથમ શિક્ષારૂપ આ ગ્રંથ છે, ખરેખર જૈન થવા માટે એક ઉત્તમ કૃતિ છે. કોઈ પણ જૈન નામ ધરાવનાર વ્યક્તિ પાસે તેના પઠન પાઠન માટે આ ગ્રંથ અવશ્ય હોવો જોઈએ. કિંમત મુદ્દલ રૂ. ૦-૮-૦ માત્ર આઠ આના પોસ્ટેજ જુડું.

“શ્રી ધર્મરતન પ્રકરણ.”

સર્વ ધર્મ સ્થાનની ભૂમિકારૂપ એકવીશ શ્રાવકના ગુણનું વર્ણન, ભાવશ્રાવકના લક્ષણો, ભાવ સાધુના લક્ષણો સ્વરૂપ અને ધર્મરતનનું અનંતર, પરંપર ફળ, અનેક વિવિધ અઠ્ઠાવીશ કથાઓ સહિત આ ગ્રંથમાં આપવામાં આવેલ છે. પ્રથમથી છેવટ સુધીના તમામ વિષયો ઉપદેશરૂપી મધુર રસથી ભરપુર હોઈ તે વાંચતા વાચક જાણે અમૃત રસનું પાન કરતો હોય તેમ સ્વાભાવિક જણાય છે. વધારે વિવેચન કરતાં તે વાંચવાની ખાસ લલામણુ કરવામાં આવે છે. કિંમત રૂ. ૧-૦-૦ પોસ્ટેજ જુડું.

કાન્તિ.

“ ઘણા માણસો સમાજમાં કાન્તિ થવાથી ડરે છે. 'કાન્તિમાં અનેક વસ્તુઓનો નાશ થઈ જાય છે તેનો તેમને ભય લાગે છે, પણ આ ભય મિથ્યા છે, કાન્તિમાં સંહાર થાય છે એ ખરું છે, પરંતુ કોઈ પણ નવું મંગલ સ્વરૂપ ઘડવાને કંઈક વસ્તુઓનો સંહાર તો થવા દેવો પડે જ. વિનાશ વિના સર્જન નથી.

“ કાન્તિથી જુની વ્યવસ્થાઓ અસ્તવ્યસ્ત થઈ જાય છે. થોડો સમય અવ્યવસ્થા થાય છે. લોકો વ્યવસ્થાને નામે કહે છે કે ભાઈ, કાન્તિ ન કરો; તેથી અવ્યવસ્થા થશે. પણ દરેક નવી વ્યવસ્થા કરતાં જુની વ્યવસ્થા તુટેજ, અને નવી વ્યવસ્થા સંપૂર્ણ અમલમાં આવે ત્યાં સુધી અવ્યવસ્થા પણ ચાલે. અભરાઈ ઉપર વાસણો જુદી રીતે ગોઠવવાં હોય તો બધાં નીચે ઉતારી એકવાર અવ્યવસ્થા કરવી જ પડે. નવી યોજના પ્રમાણે ઘર ચણવું હોય તો જૂનું ઘર પાડી નાંખવું પડે અને થોડા દિવસ ઘર વિનાના થઈ રહેવું પડે.

“ આપણા સમાજમાં એવું ઘણું છે કે જેને માટે હવે કાન્તિની જરૂર છે, સમાજ સડી ગયો છે. બાળલગ્ન, સ્ત્રીઓની મંદ દશા, ધર્મઢોંગ, મિથ્યાદાન, મિથ્યાવ્યય, ધર્મ વ્યવહાર અને ધર્મનો વિયોગ એ સર્વ મૂળ ઘાલીને પડેલાં છે. બાળક જન્મે છે ત્યારથી જ જુઠ્ઠાણાં શરૂ થાય છે તે મુઆ પછી પણ કાયમ રહે છે. એ સર્વનો ગમે તે ભોગે નાશ થવો જોઈએ. એ નાશ કરવાને માટે જે વ્યય કરવો પડે એજ આપણો યત્ન છે. ”

“ કાન્તિ ” માંથી.